

Cap 1

Povățuind Iuda cu fratele său Simion, multe cetăț de la păgâni să iau. Othoniil ia muiare Axam, fata lui Caliv, adăogându-i-să adăposul pământ. Hananeii să țin dăjduitori.

1. **D**upă moartea lui Iosue au întrebat fiii lui Israil pre Domnul, zicând: „Cine va merge înaintea noastră împotriva hananeului și va fi povățuitoriu oastei?”
2. Și au zis Domnul: „Iuda să va sui; iată, am dat pământul în mâinile lui”.
3. Și au zis Iuda lui Simion, frăține-său: „Suie-te cu mine spre soartea mea și oștează împotriva hananeului, ca și eu să mergu cu tine spre soartea ta”. Și s-au dus cu el Simion.
4. Și s-au suit Iuda și le-au dat Domnul hananeul și ferezeul în mâinile lor. Și au lovit în Vezec zece mii de oameni.
5. Și au aflat pre Adonivezec în Vezec și au oștit asupra lui și au lovit hananeul și ferezeul.
6. Și au fugit Adonivezec; care gonindu-l, l-au prins, tăindu-i vârfurile mâinilor și a picioarelor.
7. Și au zis Adonivezec: „Șaptezeaci de împăraț, ciuntându-le vârfurile mâinilor și a picioarelor, culegea fărmituri de bucate supt masa mea; precum am făcut, așa me-au răsplătit Dumnezeu”. || Și l-au adus în Ierusalim și acolo au murit.
8. Deci bătând fiii lui Iuda Ierusalimul, o au prins și o au lovit în ascuțitul sabiei, dând arderii toată cetatea.
9. Și după aceea, pogorându-să, au oștit împotriva hananeului, care lăcuia în munți și la amezăzi și în câmpii.
10. Și, mergând Iuda împotriva hananeului, care lăcuia în Hevron (al căruia nume de demult au fost Cariatharve), au lovit pre Sisai și Ahiman și Tholmai.
11. Și, de acolo purcezând, s-au dus la lăcuitorii lui Davir, a căruia nume vechiu era Cariathsefir, adecă Cetatea Slovelor.
12. Și au zis Caliv: „Care va bate pre Cariathsefir și o va jefui, îi voi da Axam, fata mea, muiare.”
13. Și, prinzând-o Othoniil, fiul lui Chineez, fratele lui Caliv cel mai mic, i-au dat Axam, fata sa, muiare,
14. Pre carea, mergând în drum, o au îndemnat bărbatul său să ceară de la tatăl său o țarină. Carea suspinând, șezând în asin, i-au zis Caliv: „Ce ți-i?”
15. Iară ea au răspuns: „Dă-m blagoslovenie, că pământ uscăcios mi-ai dat. Dă-m și apătos”. Și i-au dat Caliv apătosul din sus și apătosul din jos.
16. Iară fiii Chinezului, rudenii lui Moisi, s-au suit din Cetatea Finicilor cu fiii lui Iuda, în pus | tiia sorții lui, carea iaste la amezăzi Arad; și au lăcuit cu el.

17. Și s-au dus Iuda cu Simeon, fratele său, și au lovit împreună hananeul care lăcuia în Sefaath și l-au ucis. Și s-au chemat numele cetății Horma, adecă Anathema.

18. Și au prins Iuda Gazam cu hotarele sale, și Ascalonul, și Acaronul cu hotarările sale.

19. Și au fost Domnul cu Iuda și au stăpânit munții, nici au putut șterge lăcuitorii vălii, că prisosia cu cară ferecate.

*Num. 14, 24. 20. Și au dat lui Caliv Hevron, *precum zisease Moisi, care au șters dintr-însa trei fii a lui Enac. Ios. 15, 14.

21. Iară ievuseul, lăcuitorul Ierusalimului, nu l-au ștears fiii lui Veniamin; și au lăcuit evuseu cu fiii lui Veniamin în Ierusalim, până într-această zi.

22. Și casa lui Iosif s-au suit în Vethil și au fost Domnul cu ei,

23. Căci când conociia cetatea, carea mai nainte Luza să chema,

24. Au văzut un om ieșind din cetate și au zis câtră el: „Arată-ne întrarea cetății și vom face cu tine milă”.

25. Care arătându-le, au lovit cetatea în ascuțitul sabiii; iară pre omul acela și toată rudenia lui i-au slobozit. ||

26. Carele slobod fiind, s-au dus în pământul Heatthim și au zidit acolo cetate și o au chemat Luzam, carea așa să chiiamă până într-această zi. 376r

27. Și Manasse n-au ștears pe Vethsan și Thanac (cu satele sale și lăcuitorii Dor) și Evlaam și Magheddo cu satele sale; și au început hananeul a lăcui cu ei.

28. Iară după ce s-au întărit Israil, i-au făcut dăjduitori și n-au vrut a-i șterge.

29. Și Efrem n-au ucis hananeul, care lăcuia în Gazir, ci au lăcuit cu el.

30. Zavulon n-au ștears lăcuitorii lui Chetron și Naalol, ci au lăcuit hananeul în mijlocul lui și i s-au făcut dăjduitoriu.

31. Și Asir n-au ștears lăcuitorii lui Acho și a Sidonului și Ahalav și Ahaziv și Helva și Afec și Rohov.

32. Și au lăcuit în mijlocul hananeului, lăcuitorului acelu pământ, nici l-au ucis.

33. Și Nethali n-au șters lăcuitorii Vethsamis și Vethanath; și au lăcuit între hananeu, lăcuitorul pământului, și i-au fost lui vethsamineanii și vethtaniteanii dăjduitori.

34. Și au strâns ammorreul pre fiii lui Dan în munte; nici le-au dat loc a să pogorî mai la șes.

35. Și au lăcuit în muntele Horis, care să înță|leage „căpăținos”, în Aialon și Salivim. 376v
Și s-au îngreoiat mâna casii lui Iosif și s-au făcut dăjduitor.

36. Și au fost hotarul ammorreului de la sușul Scorpionului, piatra și ceale din sus locuri.

Cap 2

Îngerul Domnului povestează facerile de bine; care auzând, plânge norodul; însă, după moartea lui Iosue și a vârsnicilor, Israil de multe ori, izbăvindu-să pururea, în mai reale cade.

1. i s-au suit îngerul Domnului din Galgala la Locul Plângătorilor și au zis: „Scosu-v-am din Egipt și v-am adus în pământul pentru care M-am jurat părinților voștri și M-am făgăduit să nu fac deșartă legătura Mea cu voi în veaci.

2. Așa numai, ca să nu faceți pace cu lăcuitorii pământului acestuia, ci prestoalele lor să le răsturnați; și n-ați vrut a asculta glasul Mieui, căci ați făcut aceasta.

3. Pentru aceea n-am vrut a-i șterge de la fața voastră, ca să aveți împotrivitori, și dumnezeii lor să vă fie voao spre cădere”.

4. Și, grăind îngerul Domnului cuvintele acestea câtră toți fiii lui Israil, ș-au rădicat ei glasul său și au plâns.

5. Și s-au chemat numele locului aceluia Locul celor ce Plâng sau al Lacrămilor; și au jertvuit acolo junghieri Domnului. ||

*Iosue 24, 28. 6. *Și au slobozit Iosue norodul și s-au dus fiii lui Israil fieștecarele la moșia sa, să o dobândească. 377r

7. Și au slujit Domnului în toate zilele lui și a bătrânilor, carii după el lungă vreme au trăit și știuse toate lucrurile Domnului, care făcuse cu Israil.

8. Și au murit Iosue, fiul lui Nun, sluga Domnului, de o sută și zece ani.

9. Și l-au îngropat în marginile moștenirii sale, în Thamnathsare, în muntele Efraem, despre partea meazănoaptea muntelui Gaas.

10. Și tot neamul acela s-au adunat la părinții săi; și s-au sculat alții, carii nu știuse pre Domnul și lucrurile care făcuse cu Israil.

11. Și au făcut fiii lui Israil rău înaintea Domnului și au slujit lui Vaalim.
12. Și au lăsat pre Domnul, Dumnezeul părinților săi, care îi scosese din pământul Egiptului; și au urmat dumnezei streini și dumnezeii noroadelor care lăcuia împregiur lor și s-au închinat lor și spre mânie au învitat pre Domnul,
13. Lăsându-L și slujind lui Vaal și lui Astaroth.
14. Și, mâniindu-Să Domnul împotriva lui Israil, i-au dat în mâinile răpitorilor, carii i-au prins și i-au vândut vrăjmașilor, carii lăcuia împregiur; nici au putut sta înaintea împrotivitorilor săi,
- 377v 15. Ci oriîncătro ar fi vrut a merge, mâna Dom | nului era preste ei, precum au grăit și li s-au jurat; și au fost năcăjiți foarte.
16. Și au deșteptat Domnul judecători, carii i-ar slobozi din mâinile jefuitorilor; ci nici de aceia au vrut a asculta.
17. Curvind cu dumnezei streini și închinându-să lor, curând au părăsit calea prin carea au fost intrat părinții lor; și, auzând poruncile Domnului, toate au făcut împotriva.
18. Și, deșteptând Domnul judecătorii, în zilele lor să pleca cu milă și asculta suspinurile celor năcăjiți și-i slobozia din tăierea jefuitorilor.
19. Iară după ce ar fi murit giudecătorul, să întorcea și cu mult mai rău făcea decât făcuse părinții lor, urmând dumnezeilor streini, slujindu-le și închinându-să lor. Nu și-au părăsit meșteșugurile sale și calea cea vârtoasă pre carea a umbla să obicinuisă.
20. Și s-au mâniat urgia Domnului împotriva lui Israil și au zis: „Pentru că deșartă au făcut neamul acesta legătura Mea, carea o am lovit cu părinții lor, și graiul Mieiu a-l asculta n-au băgat samă,
21. Și Eu nu voi șterge neamurile care le-au lăsat Iosue și au murit, | |
- 378r 22. Ca într-înșii să cerc pre Israil de păzește calea Domnului și umblă într-înșii, precum o au păzit părinții lor, au nu”.
23. Și au lăsat Domnul toate neamurile acestea și curând a le răsturna n-au vrut, nici le-au dat în mâna lui Iosue.

Cap 3

Israil însoțându-să neamurilor celor de Domnul lăstate spre cercetarea sa, cu nelegiuirile lor să spurcă. Pentru aceea, de multe ori prin împărăț streini să năcăjește; ci întorcându-să prin Othoniil, Aod și Samgar, să sloboade.

1. ceastea sânt neamurile care Domnul le-au părăsit, ca să învețe printr-însele pre Israil și pre toți carii nu cunosc războaiele hananeilor,
2. Ca după aceea să învețe fiii lor a să certa cu vrăjmași și a avea obiceiul a oști,
3. Cinci vătavi a filisteilor și tot hananeul și sidonul și heveul, care lăcuia în muntele Livanului, din muntele lui Vaal-Hermon, până la intrarea lui Imath,
4. Și i-au slobozât, ca printr-înșii să cearce pre Israil de ascultă poruncile Domnului, care poruncise părinților lor prin mâna lui Moisi, au nu. |
- 378v 5. Deci fiii lui Israil au lăcuit în mijlocul hananeului și a hetheului și ammoreului și ferezeului și heveului și ievuseului.
6. Și au luat muiari featele lor, și ei și-au dat featele sale feciorilor lor și au slugit dumnezeilor lor.
7. Și au făcut rău înaintea Domnului și s-au uitat de Dumnezeul său, slujind lui Vaalim și lui Astaroth.
8. Și, mâniindu-să împotriva lui Israil, Domnul i-au dat în mâinile lui Husam-Rasathaim, împăratului Mesopotamiei, și i-au slujit opt ani.
9. Și au strâgat câtră Domnul, Care le-au deșteptat mântuitoriu și i-au slobozit pre Othoniil, adecă fiul Chinezului, fratele lui Caliv, cel mai mic.
10. Și au fost într-înșii Duhul Domnului și au giudecat pre Israil. Și au ieșit la războiu și i-au dat Domnul în mâinile lui pre Husaan-Rasathaim, împăratul Sirei, și l-au supus.
11. Și s-au odihnit pământul ani patruzeaci, și au murit Otoniil, fiul lui Chinez.
- 379r 12. Și au adaos fiii lui Israil a face rău înaintea Domnului, Carele au întărit împo| | tiva lor pre Eglon, împăratul Moav, că au făcut rău înaintea Lui.
13. Și i-au împreunat pre fiii lui Ammon și Amalic și s-au dus și au lovit pre Israil și au stăpânit Cetatea Finicilor.
14. Și au slujit fiii lui Israil lui Eglon, împăratului Moav, optsprăzece ani.

15. Și după aceea au strâgat câtră Domnul, Care le-au deșteptat mântuitoriu pre nume Aod, fiul lui Ghera, fiiul lui Iemini, carele cu amândoa mânăle ca cu dreapta să slujea. Și au trimis fiii lui Israil printr-însul daruri lui Eglon, împăratului Moav,

16. Care ș-au făcut sabie de amândoa părțile ascuțită, având în mijloc mânunchiu lung de o palmă, și s-au încins cu ea supt contușu în coapsa dreaptă.

17. Și au dat înainte darurile lui Eglon, împăratului Moav; și era Eglon gros foarte.

18. Și, deacă-i dedeese darurile, au urmat după soții carii cu el era.

19. Și, întorcându-să din Galgala, unde era idoli, au zis câtră împăratul: „Cuvânt de taină am câtră tine, o, împărate!” Și el | au poruncit tăcearea; și, ieșind toți carii împregiurul lui era, 379v

20. Au intrat Aod la el; și șeadea în fuișor de vară sângur. Și au zis: „Cuvântul lui Dumnezeu am câtră tine”; carele îndată s-au sculat din thron.

21. Și ș-au întins Aod mâna stângă și au scos spata din coapsa sa cea direaptă și o au înfipt în pânțeleale lui,

22. Așea de vărtos, cât mânunchiul au intrat după fier în rană și cu grasa untură s-au strâns; nici au scos sabia, ci așea precum lovise o au lăsat în trup; și numaidecât prin ascunseale șezutului firei gunoaiale au rupt afară.

23. Iară Aod închizând cu deadinsul ușile foișorului și întărindu-le cu încuietoearea,

24. Pre o ușe dindărăpt au ieșit. Și slujile împăratului, întrând, au văzut închise ușile foișorului și au zis: „Doară-și curățeaste pânțelele în cășcioara cea de vară”.

25. Și, așteptând mult, până când să rușinase, și văzând că nime nu deșchide, au adus cheaie și, deșchizând, au văzut pre domnul său zăcând pre pământ mort.

26. Iară Aod, turburându-să ei, au fugit și || au trecut prin locul idolilor, de unde să întorsease, și au venit în Seirath. 380r

27. Și îndată au răsunit cu trâmbița în muntele Efrem și s-au pogorât cu el fiii lui Israil, el în frunte pășind.

28. Care au zis câtră ei: „Urmați mie! Că ne-au dat Domnul neprietinii noștri moaviteani în mânille noastre”. Și s-au pogorât după el și au cuprins vadurile Iordanului, care trec în Moav; și n-au slobozât pre cineva a treace,

29. Ci au lovit pre moaviteani în vreamea aceea ca la zeace mii, pre toți cei vârtoși și tari bărbaț. Nici unul dintr-înșii au putut scăpa.

30. Și s-au smerit Moav în zioa aceea supt mâna lui Israil; și s-au odihnit pământul ani optzeaci.

31. După acesta au fost Samgar, fiiul lui Anath, care au lovit din filistei șase sute de bărbați cu un fier de plug. Și el încă au scutit pre Israil.

Cap 4

Devora prorocița și Varac împotriva Sisarii, căpeteniei oastei împăratului Iavim, nărocit oștesc, care fugind, îl ucide Iahil, muierea lui Havir Chineului.

*1 Împăr. 12, 9. 1. i au adaos fiii lui Israil a face rău înaintea | Domnului după moartea lui Aod. 380v

2. *Și i-au dat Domnul în mânille lui Iavim, împăratului Hanaan, carele au împărățit în Asur. Și au avut povățuitoriu oastei sale pre Sisara, iară el lăcuia în Harosethul limbilor.

3. Și au strigat fiii lui Israil câtră Domnul că noao sute de care ferecate avea și în doaozăci de ani foarte-i împresura.

4. Și era Devora prorocița muierea lui Lapidoth, carea judeca norodul într-acea vreame.

5. Și șeadea supt un finic, carele după numele ei să chema, între Rama și Vethil, în muntele Efrem; și să suia la ea fiii lui Israil spre toată judecata.

6. Carea au tremis și au chemat pre Varac, fiiul lui Avinoim din Chedis-Nethali, și au zis câtră el: „Poruncit-au ție Domnul, Dumnezeul lui Israil: «Meargi și povățuiaște oastea în muntele Thavorului și vei lua cu tine zeace mii de ostași din fiii lui Nethali și din fiii lui Zavulon.

7. Iară eu voiu aduce la tine, în locul răpegiunii Chison, pre Sisara, căpetenia oas | ției 381r
lui Iavim și carăle lui și toată mulțimea și-i voiu da în mâna ta”.

8. Și au zis câtră ea Varac: „De vii cu mine, voiu merge; de nu vei vrea a veni cu mine, nu voiu merge”.

9. Carea au zis câtră el: „Merge-voiu adecă cu tine, ci într-această dată biruința nu ți să va socoti ție, că în mâna muierii să va da Sisara”. Și s-au sculat Devora și au mers cu Varac în Chedis.

10. Carele chemând pre Zavulon și Nethali, s-au suit cu zece mii de ostași, având pre Devora în soțietatea sa.

11. Iară Havir Chineul să depărtase cândva de ceialalți chinei, frații săi, fiii lui Hovav, rudenii lui Moisi; și întinsease corturile sale până la valea carea să chiiamă Sennim, și era lângă Chedis.

12. Și s-au vestit lui Sisara că s-ar fi suit Varac, fiul lui Avinoim, în muntele Thavorului.

13. Și au adunat noao sute de cară ferecate ca coasa și toată oastea din Harosithul neamurilor la răpegiunea lui Chison.

381v 14. Și au zis Devora câtră Varac: „Scoală, | că aceasta iaste zioa în carea Ț-au dat Domnul pre Sisara în mânil tale; iată, El iaste povățuitorul tău”. Și s-au pogorât Varac din muntele Thavorului și zece mii de ostaș cu el.

15. *Și au înfricoșat Domnul pre Sisara și toate carăle lui și toată mulțimea, în ascuțitul sabii, înaintea lui Varac, într-atâta cât Sisara din car sărind, pe gios au fugit. *Psal. 82, 10.

16. Și Varac au gonit carăle ce fugea și oastea până la Harosithul neamurilor; și toată mulțimea vrăjmașilor până la moartea desăvârșit au căzut.

17. Iară Sisara fugind, au venit la cortul Iahil, muierii lui Havir Chineului, că era pace între Iavim, împăratul lui Azor, și între casa lui Havir Chineului.

18. Și, ieșind Iahil întru întâmpinarea Sisarii, au zis câtră el: „Întră la mine, domnul meu, întră, nu te teame”. Carele întrând în cortul ei și acoperindu-se de la ea cu plașca,

19. Au zis câtră ea: „Dă-mi, rogu-mă, puținea apă, că mi-i seate foarte”. Carea deschizând un foiu de lapte, i-au dat să bea și l-au acoperit.

382r 20. Și au zis Sisara câtră ea: „Stăi dinnaintea ușii cortului și, deacă va veni cineva întrebân | du-te și zicând: «Au nu aici iaste cineva?», vei răspunde: «Nime iaste»”.

21. Și au luat Iahil, muierea lui Havir, cuiul cortului, luând așisderea și maiul; și, întrând în taină și cu tăceare, au pus preste tâmpla capului lui cuiul și, lovindu-l cu maiul, l-au înfipt prin crieri până în pământ. Carele împreunând somnul cu moartea, s-au sfârșit și au murit.

22. Și iată, Varac urmând după Sisara, venia; și, ieșind Iahil spre întâmpinarea lui, i-au zis: „Vino și-ți voiu arăta omul carele cerci”. Carele întrând la ea, au văzut pre Sisara zăcând mort și cuiul înfipt în tâmpla lui.

23. Și au smerit Dumnezeu în zioa aceea pre Iavim, împăratul Hanaan, înaintea fiilor Israil,

24. Carii creștea în toate zilele și cu mână tare împresura pre Iavim, împăratul Hanaan, până când l-au ștears.

Cap 5

Cântecul de biruință și mulțămita Devorei și a lui Varah după biruință.

1. i au cântat Devvora și Varah, fiul lui Avinoim, într-acea zi, zicând:

2. „Carii de voi v-aș adus din Israil sufletele voastre la primejdie binecuvântați pre Domnul!

3. Auziț, împărați, în urechi luaț, căpetenii; eu sânt, eu sânt carea voi cânta Domnului, psălmui-voiu Domnului, Dumnezeului | Israil!

382v

4. Doamne, când ieșiei din Seir și treceai prin ținuturile Edomului, pământul s-au clătît și ceriul și norii au picăturit ape.

5. Munții s-au topit de fața Domnului, și Sinai de fața Domnului, Dumnezeului Israil.

6. În zilele Samgar, fiului Anath, în zilele lui Iahil, s-au odihnit cărările; și carii întra printr-înseale au umblat pre căi rătăcite.

7. Încetat-au cei tari în Israil și s-au odihnit până când s-au sculat Devora, sculatu-s-au mumă în Israil.

8. Noao războaie au ales Domnul și porțile vrăjmașilor Însuș le-au răsturnat. Pavăza și suliița de să vor arăta în patruzăci de mii a lui Israil.

9. Inima mea iubeaște căpeteniile lui Israil; carii din vrerea voastră v-ați dat primejdiii, binecuvântați pre Domnul!

10. Carii vă suiți pre asini luminoși și ședeț în giudecată și umblați în cale, grăiți!

11. Unde s-au lovit împreună carăle și s-au sugrumat oastea vrăjmașilor, acolo să să povestească dreptățile Domnului și mila spre cei tari a lui Israil; atunci s-au pogorât norodul Domnului la toți și au dobândit căpetenia.

12. Scoală, scoală, Devvora, scoală, scoală și grăiaște cântec! Scoală, Varah, și prinde robii || tăi, fiul Avinoim!

383r

13. Mântuitu-s-au rămășițele norodului, Domnul în cei tari au oștit.

14. Și Efreim i-au șters în Amalic, și după el din Veniamin spre noroadele sale, o, Amalic; din Mahir căpeteniile s-au pogorât, și din Zavulon, carii au povățuit oastea la războiu.

15. Povățuitori lui Isahar au fost cu Devora și urmele lui Varah au urmat, carele ca într-o surprare și prăpastie pre sine primejdiii s-au dat; împărțit fiind împotriva sa Ruvim, celor cu inimi mari s-au găsit gâlceavă.

16. Pentru ce lăcuiești între doao hotară, ca să auzi șuierăturile turmelor? Împărțat fiind împotriva sa Ruvim, celor cu inimi mari s-au găsat gâlceava.

17. Galaad preste Iordan să odihnea, și Dan să îndeletnicea cu luntrele; Assir lăcuia în țarmurile mării și în limanuri să zăbovia.

18. Iară Zavulon și Nethali ș-au pus morții sufletele sale în ținutul Merome.

19. Venit-au împărați și au oștit, oștit-au împărații lui Hanaan în Thanah, lângă apele lui Magheddo, și macar că nemică n-au dus prădători.

20. Din ceriu s-au oștit împotriva lor, stealele rămâind în rânduiala și în curgerea sa, împotriva Sisarei au oștit.

383v

21. Răpegiunea lui Chison au tras stârvurile lor, răpegiunea lui Cadumin, răpegiunea Chisom, calcă sufletul meu pre cei vârtoși.

22. Copitele cailor au căzut, fugând de năpraznă, și prin surprare căzând cei tari ai vrăjmașilor.

23. «Blăstămaț pământul Meroț – zis-au îngerul Domnului – blăstămați pre lăcuiorii lui, că n-au venit la ajutoriul Domnului, spre ajutoriul celor tari ai Lui!».

24. Blagoslovită e între muieri Iahil, muieria Havir Chineului, și să să blagoslovească în cortul său!

25. Celui ce cearea apă i-au dat lapte, și în păharul căpeteniilor au dat unt.

26. Mâna stângă o au trimis la cuiu și dreapta la maiele lucrătorilor; cu maie și au lovit pre Sisara cercându-i în cap loc ranei și tâmpla vartos pătrunzând.

27. Între picioarele ei au căzut; sfârșitu-s-au și au murit. Învăluia-se înaintea picioarelor ei și zăcea fără suflare și mișel.

28. Pre fereastă privind, urla muma lui și din casa cinii grăia: «Pentru ce să zăboveaște a întoarce carăle lui? Pentru ce s-au zăbovit picioarele căruțelor lui?» ||

29. Una mai înțeleaptă decât cealelalte muierile lui aceste cuvinte soacrei au răspuns:

384r

30. «Doară acum împarte prăzile, și cea mai frumoasă dintre fâmei i să aleage; haină de multe fealiuri de față Sisarei să dau spre pradă și multe fealiuri de vejminte spre împodobirea grumazilor i să aduc».

31. Așa să piară toț neprietinii Tăi, Doamne, iară carii Te iubeasc precum soarele în răsăritul său luminează, așa să strălucească!»

32. Și s-au odihnit pământul patruzăci de ani.

Cap 6

Israilteanilor de madianiteani impresurați, Ghedeon cu multe seamne agiutoriu li să rânduiaște, carele după ce au rădicat oltariu și jârtvă lui Dumnezeu, au străcat prestolul lui Vaal, și lui iarăș i să dă sămn în lână.

1. i au făcut fiii lui Israil rău înaintea Domnului, Care i-au dat în mâna lui Madiam șapte ani.
2. Și s-au asuprit foarte de la dânșii. Și s-au făcut gropi și peștere în munți, și locuri întărite spre apărare.
3. Și, îndărătnicind Israil, să suia Madiam și Amalic și ceialalți din neamurile răsăriteanilor.
4. Și, înfingându-și la ei șetrile, precum era în ierbi, toate le jefuia până la întrarea Gazei; și nimică de lipsa vieții lăsa în Israil, nu oi, nu boi, nu asini. |
- 384v 5. Că ei și toate turmele lor venia cu corturile sale și ca lăcustele toate le umplea nenumărată mulțimea oamenilor și a cămîlelor, orice ar fi atins, jefuind.
6. Și s-au smerit Israil foarte înaintea lui Madiam.
7. Și au străgat câtră Domnul, cerșind agiutoriu împotriva madianiteanilor.
8. Care au trimis la ei bărbat proroc și au grăit: „Acestea zice Domnul, Dumnezeul lui Israil: «Eu v-am făcut a vă sui din Egipt și v-am scos din casa robiei,
9. Și v-am slobozât din mâna eghipteanilor și a tuturor nepriiatinilor carii vă năcăjia; și i-am lăpădat la întrarea voastră și v-am dat pământul lor.
10. Și v-am zis: ‘Eu, Domnul, Dumnezeul vostru; nu vă temereț de dumnezeii ammorreailor, într-a căroră pământ lăcuiț’. Și n-aț vrut a asculta glasul Meu»”.
11. Și au venit îngerul Domnului și au șezut supt stăgear, care era în Efra și era a lui Ioas, tatălui familiei Ezdrii. Și, îmblătind și curățând Ghedeon, fiu lui, grâu în teasc, să fugă de Madiam,
12. I s-au arătat îngerul Domnului și i-au zis: „Domnul e cu tine, bărbate tare”.
- 385r 13. Și i-au zis Ghedeon: „Rogu-te, Domnul meu, de || iaste Domnul cu noi, căci ne-au apucat toate acestea? Unde sânt minunile Lui, care ne-au povestit părinții noștri și ne-au zis: «Din Egipt ne-au scos Domnul». Iară acum ne-au părăsit Domnul și ne-au dat în mâinile lui Madiam”.
14. Și s-au uitat la el Domnul și au zis: *„Meargi într-această vârtutea ta și vei slobozi pre Israil din mâna lui Madiam; să știi că te-am trimis”.
15. Carele răspunzând, au zis: „Rogu-Te, Domnul meu, în ce voiu slobozi pre Israil? Iată, familia mea mai mică iaste în Manasse, și eu cel mai mic în casa tătâni-mieu”.
16. Și i-au zis Domnul: „Eu voiu fi cu tine; și vei lovi pre Madiam ca pre un om”.
17. Și el: „De am aflat – au zis – har înaintea Ta, dă-mi sămn că Tu ești Cel Ce grăiești câtră mine.
18. Nici Te duce de aici până când mă voiu întoarce la Tine aducând jârtvă și dând Ție”. Carele au zis: „Eu voiu aștepta venirea ta”.
19. Și au intrat Ghedeon și au fiert un ied, și dintr-o măsură de făină, pâni azime și cărnuri puind în corfă, și zama cărnurilor puind-o în oală, le-au adus toate supt stăjer și i le-au dat. |
- 385v 20. Căruie i-au zis îngerul Domnului: „Ia cărnurile și pâmile azime și le pune pre acea piatră, și zama o pune deasupra”. Și făcând așa,
21. Au întins îngerul Domnului vârful toiagului care ținea în mână și au atins cărnurile și pâmile azime; și s-au suit foc din piatră și cărnurile și pâmile azime le-au mistuit; iară îngerul Domnului s-au făcut nevăzut de la ochii lui.
22. Și, văzând Ghedeon că au fost îngerul Domnului, au zis: „Hei mie, Doamne Dumnezeule, că am văzut îngerul Domnului față câtră față”.
23. Și i-au zis Domnul: „Pace ție. Nu te teme, nu vei muri”.
24. Și au zidit acolo Ghedeon oltariu Domnului și l-au chemat Pacea Domnului până într-această zi. Și fiind încă în Efra, carea iaste a neamului Ezdrii,
25. În noaptea aceea au zis Domnul câtră el: „Ia taurul tătâni-tău și alt taur de șapte ani și vei răsipi oltariul lui Vaal, care-i a tătâni-tău, și tufoiul care-i împrejurul oltariului îl taie.
- 386r 26. Și vei zidi oltariu Domnului, Dumnezeului tău, în vârful pietrii aceștia, pre carea mainte jârtva ai pus. Și vei lua al doilea || taur și vei aduce ardere preste grămada leamnelor care din tufariu le-ai tăiat”.

*1 Împăr. 12, 11.

27. Și, luând Ghedeon zece bărbați din slugile sale, au făcut precum i-au poruncit Domnul. Iară temându-să de casa tătâni-său și de oamenii cetății aceia, n-au vrut aceasta zioa a face, ci toate noaptea le-au plinit.

28. Și, sculându-să oamenii cetății aceia dimineața, au văzut strâcat oltariul lui Vaal, și grâncul tăiat, și alt taur pus preste oltariul care să zidise atunci.

29. Și au zis unii către alții: „Cine au făcut aceasta?” Și, cercând izvoditoriul faptei, s-au zis: „Ghedeon, fiiul lui Ioas, au făcut acestea toate”.

30. Și au zis către Ioas: „Adă înainte fiiul tău aici, să moară, că au strâcat prestolul lui Vaal și au tăiat tufariul”.

31. Cărora le-au răspuns: „Au doară izbânditorii lui Vaal sânteți, să oștiț pentru el? Cine e protivnicul lui moară până a veni lumina de mâne; de e Dumnezeu, izbândească-să de acela ce i-au răsturnat prestolul”.

32. Dintr-aceea zi s-au chemat Ghedeon Ierovaal, pentru că zisease Ioas: „Izbândească-să de acela Vaal, care i-au răsturnat prestolul”.

33. Deci tot Madiamul și Amalic și noroadele răsăriteane s-au adunat împreună și, 386v
trecând Iordanul, au tăbărât în valea Iezdrail.

34. Iară Duhul Domnului au îmbrăcat pre Ghedeon, care răsunând cu trâmbița, au chemat casa lui Aviezir să-i urmeaze.

35. Și au trimis soli spre tot Manasul, carele și el i-au urmat, și alți soli în Asir și Zavulon și Nethali, care l-au întâmpinat.

36. Și au zis Ghedeon către Dumnezeu: „De mântuiești prin mâna mea pre Israil, precum ai grăit,

37. Pune-voi această lână în văzduh; de va fi roao numai în lână, și în tot pământul uscăciune, voi ști că prin mâna mea, precum ai grăit, vei mântui pre Israil”.

38. Și au fost așa. Și, de noapte sculându-să, storcând lâna, o scoică de roao au împlut.

39. Și au zis iarăș către Dumnezeu: „Să nu să mânie urgia Ta împotriva mea, de încă o dată voi mai ispiti, sămn cercând în lână. Rogu-mă, numai lâna să fie sacă, și tot pământul ud cu roao”.

40. Și au făcut Dumnezeu în noaptea aceea precum poftise. Și au fost uscăciune numai în lână, și în tot pământul roao.

Cap 7

Alegându-să la ape cei de războiu, Ghedeon auzând || visul oarecărui din tabăra madianiteanilor, au năvălit asupra lor cu trâmbițe, glăji și cu fâlinariu întrarmat. Pre carii cu Oriv și Ziv, căpeteniile lor, i-au biruit.

387r

1. **D**eci Ieruvaal, care și Ghedeon, de noapte sculându-să, și tot norodul cu el, au venit la izvorul ce să cheamă Harad; și era tabăra Madiam în vale spre miiazănoaptea muntelui înalt.

2. Și au zis Domnul către Ghedeon: „Mult norod iaste cu tine, nici să va da Madiam în mânilor lui, ca să nu să slăvească împotriva Mea Israil și să zică: «Cu puterea mea m-am slobozât».

3. Grăiaște către norod, și, toți auzând, le zi: *«Care e spăimântos și fricos întoarce-să!»”. *2 Leage 20, 3.
Și s-au depărtat de muntele Galaad și s-au întors din norod mii doaozăci și doao de bărbați, și numai zece mii au rămas. 1 Macav. 3, 56.

4. Și au zis Domnul către Ghedeon: „Încă mult norod iaste, du-i la ape și acolo îi voi aleage; și de carele voi zice ție să meargă cu tine, acela miiargă; care-l voi opri a să duce întoarce-să”.

5. Și, pogorând norodul la ape, au zis Domnul către Ghedeon: „Care va linge cu limba apele, precum ling câinii, îi vei deschilini de o parte; iară carii plecându-și jenuchele vor bea în altă parte vor fi”.

387v 6. Și au fost numărul celora ce cu mâna la gură aruncând au lins apele trei sute de bărbați, iară toată ceaaalaltă mulțime plecând jenuchele beuse.

7. Și au zis Domnul către Ghedeon: „În trei sute de bărbați carii au lins apele vă voi slobozi și voi da pre Madiam în mâna ta; iară toată ceaaalaltă mulțime să să întoarce în locul său”.

8. Și, luând după număr bucate și trâmbițe, toată ceaaalaltă mulțime i-au poruncit să să ducă la corturile sale. Și el cu trei sute de bărbat s-au dat spre războiu. Iară tabăra lui Madiam era dedesupt, în vale.

9. Într-aceeaș noapte au zis Domnul către el: „Scoală-te și te pogori la tabără, că i-am dat în mânilor tale.

10. Iară de ți-i frică a merge sânșur, pogoară-să cu tine Fara, sluga ta.

11. Și, auzând ce grăiesc, atunci să vor întări mânilor tale și mai îndrăzneț te vei pogori la tabăra vrăjmașilor”. Și s-au pogorât el și Fara, sluga lui, în partea taberii; și era străji de armați.

12. Iară Madiam și Amalic și toate ceale despre răsărit noroade vărsați zăcea în vale ca mulțimea lăcustelor. Și cămile nenumărate era ca nășipul ce zace în țărșurile mării. ||

388r 13. Și, venind Ghedeon, povestia oarecarele visul aproapelui său; și într-acesta chip spunea ce văzuse: „Văzut-am vis și mi să vedea ca o pâne de supt cărbuni, de orz, întorcându-se și în tabăra lui Madiam pogorându-se. Și, viind la cort, l-au lovit și l-au răsturnat și din fund cu pământul l-au asămănat”.

14. Rășpuns-au cela căruie grăia: „Nu iaste aceasta altceva, fără sabia lui Ghedeon, fiului Ioas, bărbatului israiliteanului, că au dat Domnul în mânilor lui pe Madiam și toată tabăra lui”.

15. Și, auzând Ghedeon visul și tâlcuirea lui, s-au închinat și s-au întors la tabăra lui Israil și au zis: „Sculați, că au dat Domnul în mânilor noastre tabăra lui Madiam!”

16. Și au împărțit trei sute de bărbați în trei părți și le-au dat trâmbițe în mânilor lor și glăji goale și fălinariu în mijlocul glăjilor.

17. Și au zis către ei: „Ce mă veț vedea făcând, aceasta faceți; întra-voiu în partea taberii și ce voiu face, urmați.

18. Când va răsuna trâmbița în mâna mea, și voi prinpregiurul taberii răsunați și străgați Domnului și lui Ghedeon”.

388v 19. Și au intrat Ghedeon și trei sute de | bărbați, carii era cu el, într-o parte a taberii, începând străjile miezei-noapte; și, deșeptându-să păzitorii, au început a răsuna cu trâmbițele și a plezni între sineși glăjile.

20. Și, răsunând în trei locuri prinpregiurul taberii și frângând urcioarele, au ținut cu mânilor stânșe fălinariile, și cu dreptele răsunând trâmbițele, au străgat: „Sabia Domnului și a lui Ghedeon”,

21. Stând fieștecare în locul său, prinpregiurul vrăjmășeștii tabere. Și toată tabăra s-au turburat și, glășuind și urlând, au fugit,

22. Și macar că nu încetase trei sute de bărbați a răsuna cu bucinele. *Și au trimis Domnul sabie în toată tabăra, și cu tăierea dinpreună să cionta, *Psal. 82, 3.

23. Fugând până la Vethseta și la crepătura Avelmehula, în Tevath. Și, străgând împreună bărbații lui Israil din Nethali și Asir și din tot Manassul, goniia pre Madiam.

24. Și au trimis Ghedeon soli în tot muntele Efreș, zicând: „Pogorâți-vă spre întâmpinarea lui Madiam și cuprindeți apele până la Vethvera și până la Iordan”. Și au străgat tot Efreșul și au cuprins apele Iordanului până la Vethvera.

*Psal. 82, 12. 25. *Și prinzând doi bărbați din Madiam, | | Oriv și Ziv, i-au ucis, pre Oriv în Piatra Oriv, 389r
Isai. 10, 16. iară pre Ziv în Teascul Ziv; și au gonit pre Madiam, purtând capetele lui Oriv și Ziv la Ghedeon, peste curgerile Iordanului.

Cap 8

Neamul Efreim să scoală împotriva lui Ghedeon, socotindu-să a fi nebăgat în samă, pre carele cu cuvinte blânde îl domoleaște și biruind pre Zevei și Salmana, și au pierdut pre bărbații Socoth și Fanuil; și din cercei și alte daruri de-a norodului au făcut efod carele casei sale și lui Israil le-au fost spre cădere. Și, după ce au stăpânit patruzeci de ani, născând șeptezeci de fii din muieri și unul, Avimeleh, din țititoare, au murit și s-au întors Israil de închinarea de idoli.

1. i au zis câtră el fiii lui Efreim: „Ce-i aceasta ce ai vrut a face, ca să nu ne chemi mergând la războiu împotriva lui Madiam?”, probozându-l tare și mai silindu-l,

2. Cărora el le-au răspuns: „Și ce puteam aseaminea face, precum voi ați făcut? Au nu-i mai bun strugurul lui Efreim decât culesul lui Aviezer?”

3. În mânilor voastre Domnul v-au dat căpeteniile Madiam, Oriv și Zev; ce puteam face aseaminea, precum voi ați făcut?” Carea | grăind, s-au odihnit sufletul lor cu care să umfla 389v
asupra lui.

4. Și, venind Ghedeon la Iordan, l-au trecut cu trei sute de bărbați carii era cu el și pentru obosirea n-au putut goni pre cei ce fugea.

5. Și au zis câtră bărbații Socoth: „Dați, rogu-vă, pâni norodului care iaste cu mine, că foarte au slăbit, ca să putem goni pre Zevei și Salmana, împărății lui Madiam”.

6. Răspuns-au căpeteniile Socoth: „Doară palmele mânilor lui Zevei și a Salmani sânt în mâna ta, și pentru aceea poștești să dăm oastei tale pâni?”.

7. Cărora el le-au zis: „Deci când îmi va da Domnul pre Zevei și Salmana în mânilor mele, voi sfărma cămurile voastre cu spini și cu ciulinii pustiei”.

8. Și de acolo, suindu-să, au venit în Fanuil și au grăit câtră oamenii locului aceluia aseaminea. Cărui și ei i-au răspuns precum răspunsease bărbații din Socoth.

9. Și le-au zis și lor: „Când mă voi întoarce biruitoriu în pace, voi străca turnul acesta”.

10. Iară Zevei și Salmana să odihnea cu toată oastea sa. Că cincisprăzece mii de bărbați rămăsease din toate turmele răsăriteanilor noroad, tăindu-să o sută și doazeci de mii de ostași, carii purta sabia. | |

*Osea 10, 14. 11. *Și, suindu-să Ghedeon pre calea celor ce zăbovie în corturi despre partea răsăritului 390r
Novi și legvaa, au lovit tabăra vrăjmașilor, carii era fără grije și nimică împotriva nu prepunea.

12. Și au făcut Zevei și Salmana, carii, gonindu-i Ghedeon, i-au prins, turburând toată oastea lor.

13. Și, întorcându-se din războiu mainte de apusul soarelui,

14. Au prins un copil din oamenii Socoth și l-au întrebat de numele căpeteniilor și a bătrânilor Socoth, și au scris șeptezeci și șapte de bărbați.

15. Și au venit în Socoth și le-au zis: „Iată, Zevei și Salmana, pentru carii m-ați probozit, zicând: «Doară în mânilor lui Zevei și a lui Salmana în mânilor tale sânt, și pentru aceea poștești să dăm bărbaților, carii s-au obsit și au slăbit, pâni?»”

16. Și au luat bătrânii cetății și spinii pustiei și ciulini și i-au zdrobit cu ei și au sfărmat pre bătrânii Socothului.

17. Și turnul lui Fanuil l-au răsturnat, ucigând lăcitorii cetății.

18. Și au zis câtră Zevei și Salmana: „Cum era bărbații carii i-ați ucis în Thavor?” Care au răspuns: „Aseaminea ție, și unul dintr-înși ca fiul | împăratului”.

19. Cărora el le-au răspuns: „Frații miei au fost, fiii mumei mele. Viu e Domnul, că, de i-ați fi ținut, nu v-aș ucide”.

20. Și au zis lui Iether întâiu născutului său: „Scoală-te și i ucide!” Carele n-au scos sabia, că să temea, că încă prunc era.

*Psalm. 82, 12. 21. Și au zis Zevei și Salmana: „Tu te scoală și năvăleaște asupra noastră, că după vârstă 390v
vârtețea omului iaste”. Sculatu-s-au Ghedeon *și au ucis pre Zeveiu și Salmana. Și au luat podoabele și nasturii cu carii grumazii crăieștilor cămile să obicinuiască a-i înfrămșeța.

22. Și au zis toți bărbații lui Israil câtră Ghedeon: „Stăpânește-ne pre noi tu și fiul tău și fiul fiului tău, că ne-ai slobozit din mâna lui Madiam”.

23. Cărora el le-au zis: „Nu vă voi stăpâni, nici vă va stăpâni fiul meu, ci vă va stăpâni Domnul”.

24. Și au zis câtră ei: „O cearere poftesc de la voi: dați-m cercei din prada voastră”. Că cercei de aur avea izmailiteanii.

25. Care i-au răspuns: „Foarte bucuroși ți-i vom da”. Și, întinzând pre pământ plapoma, au aruncat pre ea cercei din pradă.

391r 26. Și au fost măsura poftiților cercei sicli de aur o mie șapte sute, fără de podoabe și scumpele măргеale și haina cea roșie cu care împărații Madiamului să slujea, și fără || de lanțurile cămilelor ceale de aur.

27. Și au făcut dintr-acealea Ghedeon efod și l-au pus în cetatea sa, Efra. Și au curvit tot Israilul într-însul; și au fost lui Ghedeon și casii sale spre cădeare.

28. Și s-au smerit Madiam înaintea fiilor Israil, nici ș-au putut mai mult rădica cerbicile; ci s-au odihnit pământul ani patruzeci, în carii au stăpânit Ghedeon.

29. Și s-au dus fiul lui Ioas și au lăcuit în casa sa.

30. Și au avut șaptezeci de fii carii au ieșit din coapsa lui, că mai multe avea muieri.

31. Iară țiitoarea lui, care avea în Sihim, i-au născut fiuu, pre nume Avimeleh.

32. Și au murit Ghedeon, fiul lui Ioas, în bătrânețe bune și s-au îngropat în mormântul lui Ioas, tătâni-său, în Efra din familia Ezdrii.

33. Iară după ce au murit Ghedeon, s-au întors fiii lui Israil și au curvit cu Vaalim. Și au lovit cu Vaal legătură, să le fie Dumnezeu,

34. Nici ș-au adus aminte de Domnul, Dumnezeul seu, care i-au scos din mânilor tuturor neprietinilor lor prinpregiur,

35. Nici au făcut milă cu casa lui Ierovaal Ghedeonului, după tot binele ce făcuse lui Israil.

Cap 9 |

391v *Avimeleh, ucigând șaptezăci de frații săi, împărăția tirănește o cuprinde; carele, după pilda lui Ioatham, frate-său, care să cruțase, oastea lui Gaal o au biruit și turnul lui Sihem l-au ars; și mai pre urmă de o muieră cu un dărab de piatră de moară s-au lovit.*

1. i s-au dus Avimeleh, feciorul lui Ierovaal, în Sihim, la frații mâni-sa, și au grăit câtră ei, și câtră toată rudenia casii mâni-sale, zicând:

2. „Grăit câtră toți bărbații Sihim: «Ce vă iaste mai bine, să vă stăpânească șaptezeci de bărbați, toți fiii lui Ierovaal, au să vă stăpânească un bărbat, și împreună socotiț că gura voastră și trupul vostru sânt?»”

3. Și au grăit frații mumei lui pentru el la toți bărbații din Sihim toate cuvintele acestea, și le-au plecat inima lor după Avimeleh, zicând: „Fratele nostru iaste”.

4. Și i-au dat șaptezeci de măsuri de argint din casa bozului Vaalverit. Care ș-au togmit cu sine din acel argint oameni mișei și rătăciți și i-au urmat lui.

5. Și au venit la casa tătâni-său în Efra și au ucis frații săi, fiii lui Ierovaal, bărbat șaptezeci, pre o piatră și au rămas Ioatham, fiul lui Ierovaal cel mai mic, și s-au ascuns.

392r 6. Și s-au adunat toți bărbații Sihim și to || ate familiile cetății Mello; și s-au dus și au rânduit împărat pre Avimeleh, lângă ștejeriul ce sta în Sihim.

7. Carea vestindu-să lui Ioatham, s-au dus și au stătut în creștetul muntelui Garizim; și cu graiu înalt au străgat și au zis: „Ascultați-mă, oamenii lui Sihim, așa să vă asculte pre voi Dumnezeu!

8. Dusu-s-au leamnele, să-ș ungă împărat preste sine, și au zis maslinului: «Împărățește-ne».

9. Care au răspuns: «Au poci lăsa grăsime mea, cu carea și dumnezeii să slujesc, și oamenii, și voiu veni să stăpânesc între leamne?»

10. Și au zis leamnele câtră pomul maslinului: «Vino și ia preste noi împărăția!»

11. Care le-au răspuns: «Au pociu părăsi dulceața mea și rodurile ceale preabune și a merge să stăpânesc între celeaalte leamne?»

12. Și au grăit leamnele câtră viță: «Vino și ne împărățește!»

13. Carea le-au răspuns: «Au pociu părăsi vinul meu, care veselește pre Dumnezeu și oamenii, și între celeaalte leamne să stăpânesc?»

14. Și au zis toate leamnele câtră mărciunul cel alb: «Vino și ne împărățește!» |

392v 15. Care le-au răspuns: «De vreaț adevărat a mă rândui voao împărat, veniț și vă odihniți supt umbra mea. Iară de nu vreați, iasă foc din mărciuni și îmbrace chedrii Livanului!»

16. Acum, dară, de drept și fără păcat ați rânduit preste voi împărat pre Avimeleh, și bine v-ați purtat cu Ierovaal și cu casa lui și ați răsplătit aseamenea facerilor lui de bine, care au oștit pentru voi,

17. Și sufletul său l-au dat primejdiilor, ca să vă scoată din mâna lui Madiam.
18. Carii acum v-ați sculat asupra casii tătâne-mieu și i-ați ucis fiii, șaptezeci de bărbați, pre o piatră, și ați rânduit împărat pre Avimeleh, fiul slujnicii lui, preste lăcuiitorii Sihim, pentru că-i fratele vostru.
19. Deci, de ați făcut drept și fără vină cu Ierovaal și cu casa lui, veseliți-vă astăzi în Avimeleh, și el să se veselească în voi.
20. Iară de ați făcut îndărăpt, iasă foc din el și mistuiască lăcuiitorii lui Sihim și orașul Mello, și iasă foc din bărbații Sihimului și din orașul Mello, și îmbrace pre Avimeleh!”
21. Care, dacă le-au zis, au fugit și s-au dus în Vera și au lăcuit acolo pentru frica lui || Avimeleh, frațini-său. 393r
22. Și au împărățit Avimeleh preste Israil trei ani.
23. Și au trimis Domnul duh rău foarte între Avimeleh și lăcuiitorii Sihim, carii au început a-l urgisi.
24. Și răutatea uciderii a șapteazăci de fii a lui Ierovaal și vărsarea sângelui lor a o întoarce spre Avimeleh, fratele său, și spre cealealalte căpeteniile sihimeanilor, carii îl agiutase.
25. Și au pus leșuiri împotriva lui în vârful munților; și cându-i aștepta venirea, făcea tâlhării, luând prăzi de la cei ce trecea. Și s-au vestit lui Avimeleh.
26. Și au venit Gaal, fiul lui Oved, cu frații săi și au trecut în Sihima; la a căruia venire, rădicându-se lăcuiitorii Sihimului,
27. Au ieșit la câmpuri, jefuind viile și strugurii călcând; și, făcând hori de cântăreți, au intrat în bozul dumnezeului său, și între ospeațe și între păhare blăstăma pre Avimeleh.
28. Străgând Gaal, fiul lui Oved: „Cine-i Avimeleh și carea e Sihim, ca să-i slujim lui? Au nu iaste fiul lui Ierovaal și au rânduit căpetenie pre Zevul, sluga sa, preste bărbații lui Emor, tatălui Sihim? Căci, dară, îi vom sluji lui?”
29. Batâr de-ar da cineva norodul acesta supt | mâna mea, să iau din mijloc pre Avimeleh”. 393v
Și s-au zis lui Avimeleh: „Adună mulțimea oastei și vino!
30. Că Zevul, căpetenia cetății auzind cuvintele lui Gaal, fiului Oved, s-au mâniat foarte”.
31. Și au trimis pre ascuns la Avimeleh soli, zicând: „Iată, Gaal, fiul lui Oved, au venit în Sihima cu frații săi și bate împotriva ta cetatea.
32. Deci scoală-te noaptea cu norodul care iaste cu tine și te pitulă în câmp,
33. Și în dimineața dintâiu, răsărind soarele, năvălește asupra cetății. Iară el împotriva ta ieșind cu norodul său, fă-i ce-i vei putea”.
34. Și s-au sculat Avimeleh cu toată oastea sa noaptea și au întins leșuiri pre lângă Sihim în patru locuri.
35. Și au ieșit Gaal, fiul lui Oved, și au stătut în intrarea porții cetății. Și s-au sculat Avimeleh și toată oastea cu el din locul leșuirilor.
36. Și, văzând norodul Gaal, au zis câtră Zevul: „Iată, din munți mulțime să pogoară”. Căruia el i-au răspuns: „Umbrele munților vezi ca capetele oamenilor și cu această greșală te înșeli”.
37. Și iară Gaal au zis: „Iată, norodul din buricul pământului să pogoară și un șireag vine || pre calea carea priveaște la ștejeriu”. 394r
38. Căruia au zis Zevul: „Unde iaste acum gura ta, cu carea grăiai: «Cine-i Avimeleh ca să-i slujim?» Au nu acesta iaste norodul care-l urgiseai? Ieși și oșteaste împotriva lui!”
39. Și s-au dus Gaal, privind norodul Sihimului, și au oștit împotriva lui Avimeleh,
40. Carele l-au văzut fugând și în cetate l-au împins; și au căzut din partea lui mulți, până la poarta cetății.
41. Și Avimeleh au șezut în Ruma. Iară Zevul pre Gaal și soții lui i-au scos din cetate, nici i-au suferit într-însa a zăbovi.
42. Deci a doao zi au ieșit norodul la câmp; care vestindu-să lui Avimeleh,
43. Au luat oastea sa și o au împărțit în trei turme, tinzând leșuiri în câmpuri. Și văzând că iase norodul din cetate, s-au sculat și au năvălit asupra lor
44. Cu ceata sa, bătând și conăcind cetatea; iară doao turme rătăcind prin câmp pre protivnici îi gonea.
45. Deci Avimeleh toată zioa aceea oștea în cetate; carea o au prins, ucigând lăcuiitorii ei, și pre ea străcând-o atâta, cât sare într-însa au răsipit. |
46. Carea auzând cei ce lăcuia în turnul sihimeanilor, au intrat în bozul dumnezeului său, Verith, unde făcuse cu el legătură, și dintr-însul locul nume luase, care era întărit foarte. 394v

47. Și Avimeleh auzând pre bărbații turnului sihimenilor așa a fi adunați,

48. S-au suit în muntele Selmon cu tot norodul său și, luând săcurea, au tăiat ramul copaciului și, puindu-l în umăr, purtându-l, au zis câtră soții: „Ce mă vedeți făcând, curând faceți”.

49. Și degrabă ramuri din copaci tăind, urma povățuitorului, carii împregiurând cetatea, o au aprins. Și așa au fost, de cu fum și cu foc o mie de oameni s-au înecat, bărbați așijderea și muieri din lăcuiorii turnului Sihim.

50. Iară Avimeleh de acolo purcezând, au venit la orașul Thevis, carele încungiurându-l, îl conocea cu oastea.

51. Și era turnul înalt în mijlocul cetății, la carele scăpase împreună bărbați și muieri și toate căpeteniile cetății, închizând tare ușa, și preste acoperișul turnului stând apărători.

52. Și, apropiindu-se Avimeleh lângă turn, bătea vartos și, apropiindu-se de ușe, să silea a-i pune foc. ||

395r 53. *Și iată, o muiare aruncând de sus un dărab de piatră de moară, au lovit capul lui Avimeleh și i-au spart crierii. *2 Împăr. 11, 21.

54. *Care au chemat curând pre armașul său și au zis câtră el: „Scoate-ți sabia și mă loveaște, ca nu cumva să se zică că muiera m-au ucis”. Carele plinind porunca, l-au ucis. *1 Împăr. 31, 4. 1 Par. 10, 4.

55. Și, murind el, toți carii cu el era din Israil s-au întors la scaunele sale.

56. Și au răsplătit Dumnezeu răul care făcuse Avimeleh împotriva tătâni-său, ucigând șeaptezeci de frați ai săi.

57. Și sihimiteanilor, ce lucrase li s-au răsplătit și au venit preste ei blăstâmul lui Ioatham, fiului Ierovaal.

Cap 10

Tola povățuitoriu să rânduiaște; acestuia, murind, Sair urmează. Iară israiliteanii în închinarea idolilor căzând, să dau filisteianilor și ammoniteanilor, cărora, pocăindu-să, Dumnezeu nemulțămirea le împută, și mai pre urmă li se milostiveaște.

395v 1. **D**upă Avimeleh s-au sculat povățuitoriu în Israil Thola, fiul lui Fua, unchiului Avimeleh, bărbat din Isahar, care au lăcu|it în Samirul muntelui Efrem.

2. Și au judecat pre Israil ani doaozăci și trei și au murit și s-au îngropat în Samir.

3. Acestuia au urmat Iair Galaaditeanul, carele au judecat pre Israil ani doaozăci și doi,

4. Având treizăci de ficiori șezând preste treizăci de mânzi de asini, și căpetenii treizăci de cetăți; care din numele lui s-au chemat Havothair, adecă „orașele lui Iair”, până într-această zi, în pământul Galaad.

5. Și au murit Iair și s-au îngropat în locul ce să cheamă Camon.

6. Iară fiii lui Israil păcatelor vechi adăogând noao, au făcut rău înaintea Domnului și au slujit idolilor, lui Vaalim și Astaroth, și dumnezeilor Sirei și a Sidonului și a lui Moav și a fiilor Ammon și a filisteilor; și au lăsat pre Domnul și nu L-au cinstit.

7. Împotriva cărora mâniindu-Se Domnul, i-au dat în mânilor filisteilor și a fiilor Ammon.

396r 8. Și s-au năcăjit și foarte împresuraț au fost ani optsprăzece, toți carii lăcuia preste Iordan, în pământul ammor|eului, care iaste în Galaadu,

9. Într-atâta cât fiii lui Ammon trecând Iordanul, au jefuit pre Iuda și Veniamin și Efrem; și s-au năcăjit Israil foarte.

10. Și, străgând câtră Domnul, au zis: „Păcătuit-am Ție, că am părăsit pre Domnul, Dumnezeul nostru, și am slujit lui Vaalim”.

11. Cărora le-au grăit Domnul: „Au nu eghipteanii și ammorreai și fiii lui Ammon și filisteii

12. Și sidonii și Amalic și Hanaan v-au împresurat, și ați străgat câtră Mine, și v-am scos din mâna lor?

13. Și macar că M-aț părăsit și ați cinstit dumnezeii streini, pentru aceea n-oi adaoge să vă mai sloboz.

14. Duceți-vă și chemați dumnezeii carii i-ați ales; aceia să vă sloboază în vreme de strâmtoare”.

15. Și au zis fiii lui Israil câtră Domnul: „Păcătuit-am. Răsplătește-ne Tu orice-Ți place, numai acum ne slobozi”.

16. Carea zicând, toți idoli dumnezeilor streini din hotarele sale i-au lepădat și au slujit Domnului Dumnezeu, Care L-au durut de supărările lor.

17. Deci fiii lui Ammon străgând în Galaad, | și-au înfipt șetrile; împotriva cărora adunându-se fiii lui Israil, au tăbărât în Masfa. 396v

18. Și au zis căpeteniile Galaad, fiștecarii câtră aproapele său: „Carele întâiu din noi împotriva fiilor lui Ammon va înceape a oști va fi povățuitoriu norodului Galaad”.

Cap 11

Efte, judecătoriu făcut fiind, aprins de Duhul lui Dumnezeu, întâiu oștește cu împăratul ammoniteanilor; carii, după ce-i învinsease, pentru făgăduința fără socoteală făcută, fata sa una lui Dumnezeu o jârtfește.

1. ost-au într-aceaea vreme Efte Galaaditeanul bărbat tare și ostaș, fiul unii muiari curve, care s-au născut din Galaad.

2. Și au avut Galaad muiare, din carea au luat fii; carii, după ce crescuse, au lepădat pre Efte, zicând: „Moștean în casa tatălui nostru a fi nu vei putea, că dintr-altă mumă te-ai născut.”

3. De carii el fugând și ocolindu-i, au lăcuit în pământul Tov; și s-au adunat la el bărbați mișei și tâlhăritori, și ca pre o căpetenie îl urma.

4. Într-acealea zile oștea fiii lui Ammon împotriva lui Israil.

5. Carii iute înțețându-i, au mers mai marii | | născuți din Galaad, să ia spre agiutoriu său pre Iefte din pământul Tov. 397r

6. Și au zis câtră el: „Vino și fii căpetenia noastră și bate împotriva fiilor Ammon”.

*Face. 26, 27.

7. Cărora el le-au răspuns: * „Au nu voi sânteț carii m-ați urât și m-ați lepădat din casa tătâni-mieu, și acum ați venit la mine de lipsă siliți?”

8. Și au zis căpeteniile lui Galaad câtră Efte: „Pentru această, dară, pricină acum la tine venim, să purcezi cu noi și să oștești împotriva fiilor Ammon și să fii povățuitoriu tuturor carii lăcuiesc în Galaad”.

9. Și Iefte le-au zis: „De ați venit la mine adevărat să oștesc pentru voi împotriva fiilor Ammon și-i va da Domnul în mânilor mele, eu voi fi al vostru căpetenie”.

10. Carii i-au răspuns: „Domnul, care aude aceastea, Însuș mijlocitoriu și mărturie iaste că făgăduința noastră o vom face”.

11. Și s-au dus Iefte cu căpeteniile Galaad și l-au făcut tot norodul căpetenie șieș. Și au grăit Iefte toate cuvintele sale înaintea Domnului, în Masfa.

12. Și au trimis soli la împăratul fiilor Ammon, carii din fața sa să-i ziceți: „Ce-i mie și ție, că ai venit asupra mea, să-mi jefuiești pământul meu?” |

*Num. 21, 24.

13. Cărora el le-au răspuns: * „Că au luat Israil pământul meu când s-au suit din Eghipt, de la marginile lui Arnon, până la Iavoc și la Iordan. Acum, dară, cu pace și-l întoarce”. 397v

14. Prin carii iarăș au trimis Iefte și le-au poruncit să zică împăratului Ammon:

15. „Aceastea zice Iefte: «N-au luat Israil pământul lui Moav, nici pământul fiilor lui Ammon,

16. Ci când s-au suit din Eghipt, au umblat prin pustie până la Marea Roșie și au venit în Cadis.

*Num. 20, 14.

17. *Și au trimis soli la împăratul Edom, zicând: ‘Slobozi-mă, să trec prin pământul tău’. Care n-au vrut a să odihni cererii lui. Trimis-au și la împăratul Moav, carele și el trecerea a o îngădui n-au vrut. Și au rămas în Cadis.

18. Și au ocolit din coaste pământul Edomului și pământul Moav și au venit spre partea de câtră răsărit pământului Moav, și au tăbărât peste Arnon; nici au vrut a intra hotarele lui Moav, *că Arnon să hotăreaște cu pământul Moav.

*Num. 21, 13.

19. Și au trimis Israil soli la Sihon, împăratul ammoreailor, care lăcuia în Hesevon, și i-au zis: ‘Slobozi-ne să treacem prin pământul tău până la râu’.

20. Care și el nesocotind cuvintele lui Israil, nu l-au lăsat să treacă prin hotarile sale, ci, a | | dunând mulțime nesăvârșită, au ieșit împotriva lui în Iasa și tare să împotivea. 398r

21. Și l-au dat Domnul în mânilor lui Israil cu toată oastea sa, care l-au bătut și au stăpânit pământul ammoreului, lăcuitorului ținutului aceluia,

22. Și toate hotarile lui, din Arnon până la Iaboc și de la pustie până la Iordan.

23. Deci Domnul, Dumnezeul lui Israil, au răsturnat pre ammoreul, oștind împotriva lui norodul Său Israil, și tu acum vrei a stăpâni pământul lui?

24. Au nu cealea ce stăpânește Hamos, dumnezeul tău, ție legiuit ți să cad? Iară carele Domnul, Dumnezeul nostru, biruitoriu le-au dobândit, în moștenirea noastră să vor îngădui.

25. *Fără numai de ești, doară, mai bun decât Valac, fiul lui Sefor, împăratului Moav, sau poți arăta că au probozit asupra lui Israil și au oștit împotriva lui. *Num. 22, 2.

26. Când au lăcuit în Hesevon și în satele lui, și în Aroir și în satele lui sau în toate cetățile pre lângă Iordan în trei sute de ani, pentru ce atâta vreme nimica n-ai mișcat despre această cearere îndărăpt?

398v 27. Așa, dară, nu eu păcătuiesc împotriva | ta, ci tu împotriva mea rău lucrî, pornindu-mi războaie nedrepte. Judece Domnul, judecătoria acesții zile, între Israil și între fiii lui Ammon»”.

28. Și n-au vrut a să odihni împăratul fiilor lui Ammon cuvintelor lui Iefte, care prin soli îi trimisease.

29. Și au fost Duhul Domnului preste Iefte și, încungiurând Galaad și Manasse și Masfa Galaad și de acolo trecând la fiii lui Ammon,

30. Făgăduință au făgăduit Domnului, zicând: „De vei da fiii lui Ammon în mâmile mele,

31. Oricare întâi va ieși din ușile casii mele și mă va întâmpina întorcându-mă cu pace de la fiii lui Ammon, pre acela l-oi aduce jârtvă Domnului”.

32. Și au trecut Iefte la fiii lui Ammon, să oștească împotriva lor; pre carii i-au dat Domnul în mâmile lui.

33. Și au lovit de la Aroir până unde vii în Mennith, doaozăci de cetăți, și până la Avel, care iaste sădită cu vii, cu rană mare foarte. Și s-au smerit fiii lui Ammon de la fiii lui Israil.

34. Și, întorcându-să Iefte în Masfa, la casa sa, l-au întâmpinat una născută fiica sa cu tâmpane și hore. Că nu avea alți prunci. | |

399r 35. Carea văzând-o, ș-au rupt vejmintele și au zis: „Hei mie, fiica mea, înșelatu-m-ai și însăși ești înșelată, că am deșchis gura mea cătră Domnul și altă a face nu voiu putea”.

36. Căruia ea i-au răspuns: „Tatăl meu, de ți-ai deșchis gura cătră Domnul, fă-mi orice ai făgăduit după ce ți s-au îngăduit izbânda și biruința de vrăjmașii tăi”.

37. Și au zis cătră tatăl: „Aceasta numai îm dăruiaște, te rog, slobozi-mă ca doao luni să încungiur munți, și să-mi plâng verguria cu soțiile mele”.

38. Căriia el i-au răspuns: „Meargi”. Și o au slobozită doao luni. Și, ducându-să cu soțiile și cu tovarișele sale, plângea verguria sa în munți.

39. Și, plinind doao luni, s-au întors la tatăl său și i-au făcut precum făgăduise, carea nu știa bărbatul. De atunci obiceiul s-au sporit în Israil, și obiceiul s-au ținut,

40. Ca, după curgerea anului, să să adune întruna featele lui Israil și să plângă pre fata lui Iefte Galaaditeanului zile patru.

Cap 12

399v *Efratheanii nedirept sculându-să împotriva lui Iefte, la vadurile Iordanului ca vro 42 de mii să ucig neputând zice acest cuvânt | Shivvoleth; carele murind, urmează povățuitoriu Avesan, Ahialon și Avdon.*

1. i iată, în Efraem au răsărit gâlceavă, că cei ce trecea spre miazănoapte au zis cătră Iefte: „Pentru ce mergând la război împotriva fiilor Ammon, n-ai vrut să ne chemi, să mergem cu tine? Deci ți-om aprinde casa”.

2. Căroră el le-au răspuns: „Prigonire era mie și norodului meu împotriva fiilor Moav foarte și v-am chemat să-mi dați ajutoriu, și n-ați vrut a face.

3. Carea văzând, mi-am pus sufletul în mâmile mele și am trecut la fiii lui Ammon și mi-au dat Domnul în mâmile mele. Ce vreadnic am făcut, ca să vă sculaț asupra mea în războiu?”

4. Și, chemând la sine toț bărbații lui Galaad, oștea împotriva lui Efrem; și au bătut bărbații Galaad pre Efrem, că zisease: „Pribeag iaste Galaad din Efrem și lăcuiaște în mijlocul lui Efrem și a lui Manasse”.

400r 5. Și au cuprins galaaditeanii vadurile Iordanului prin carele Efrem era să să întoarcă. Și, venind la eale din numărul lui | | Efrem, cel ce fugea, și zicând: „Rogu-vă să mă lăsați a treace”, zicea lui galaaditeanii: „Au doară efrathean ești?” Carele zicând: „Nu sânt”,

6. Îl întreba: „Zi dară «Shivvoleth», ce să tâlcuiaște „spic”. Care răspundea «Sivvoleth» cu aceeaș slovă neputând chieri spicul. Și, îndată apucându-l, îl ucidea într-aceeaș treacerea Iordanului; și au căzut într-aceaea vreme din Efrem patruzăci și doao de mii.

7. Și au judecat Iefte Galaaditeanul pre Israil șase ani; și au murit și s-au îngropat în cetatea sa, Galaad.

8. După acesta au judecat pre Israil Avesan din Vifleim.
9. Care au avut triizăci de feciori, și atâtea și feate, care trimițându-le afară, bărbați lor le-au dat, și aceluiași număr fiilor săi au luat muieri, ducându-le în casa sa. Carele șapte ani au judecat pre Israil.
10. Și au murit și s-au îngropat în Vifleaim.
11. Căruia au urmat Ahialon Zavuloneanul |; și au judecat pre Israil zece ani. 400v
12. Și au murit și s-au îngropat în Zavulon.
13. După acesta au judecat pre Israil Avdon, fiiul lui Illel Farathoneanul,
14. Care au avut feciori patruzăci, și din ei nepoț treizăci, suindu-se spre șaptezeci de mânzi de asini; și au judecat pre Israil ani opt.
15. Și au murit și s-au îngropat în Tharathonul pământului Efrem, în muntele lui Amalic.

Cap 13

Israilteanii spre închinarea idolilor iarăși căzând, să dau filisteilor. Samson să naște de la înger, mai înainte mumei sale să vestește și apoi tătâni-său; și, născut fiind, de la Domnul să blagoslovește.

- *Sus 10, 6. 1. **S**i iarăși fiii lui Israil au făcut rău înaintea Domnului, Care i-au dat în mâinile filisteilor ani patruzăci.
2. Și era un om din Saraa și din ruda lui Dan, pe nume Manue, având muiare stearpă,
3. Căruia s-au arătat îngerul Domnului, și || au zis câtră ea: „Stearpă ești și fără prunci; 401r
*ci vei zămisli și vei naște fiiu.
- *Face. 16, 11. 4. *Deci ferește-te să nu beai vin și altă beaură bețivă, nici necurat ceva să mândi,
1 Împăr. 1, 20. 5. Că vei zămisli și vei naște fiiu, a căruia cap nu-l va atinge briciul. Că va fi nazarineanul
*Luc. 1, 31. lui Dumnezeu din pruncia sa și din pântecetele mâni-sa și el va înceape a slobozi pre Israil
Num. 6, 3, 4. din mâinile filisteilor.
6. Carea venind la bărbatul său, i-au zis: „Omul lui Dumnezeu au venit la mine având față îngerească, groaznică foarte. Carele întrebându-l cine ar fi și de unde ar fi venit și cu ce nume s-ar fi chemând, n-au vrut a-m spune,
7. Ci aceasta mi-au răspuns: «Iată, vei zămisli și vei naște fiiu; ferește-te să nu beai vin, nici altă beaură bețivă, și să nu mândinci ceva necurat; că va fi pruncul nazareul lui Dumnezeu din pruncia sa, din pântecetele maicii sale până la zioa morții sale»”.
8. Și s-au rugat Manue Domnului și au zis: „Rogu-mă, Doamne, ca omul lui Dumnezeu care l-ai trimis să vie iarăși și să ne înveațe ce ne trebuie a face de copilul care să va naște”. |
9. Și au ascultat Domnul pre Manue, ce să ruga, și s-au arătat iarăși îngerul lui Dumnezeu 401v
muerii lui, șezând în câmp. Iară Manue, bărbatul ei, nu era cu ea. Carea văzând îngerul,
10. Au grăbit și au alergat la bărbatul său și i-au vestit, zicând: „Iată, mi s-au arătat omul care mainte văzusem”.

11. Care s-au sculat și au urmat muierii sale și, venind la om, i-au zis: „Tu ești care ai grăit muerii?” Și el i-au răspuns: „Eu sânt.”

12. Căruia Manue: „Când – i-au zis – cuvântul tău să va plini, ce vrei să faci copilul? au de ce va trăbui să să ție?”

13. Și au zis îngerul Domnului câtră Manue: „De toate care am grăit muierii tale să să conteanească.

14. Și orice din vie să naște nu mânce, vin și altă beutură bețivă nu beaie, nimic mânce necurat și ce i-am poruncit plinească și păzească”.

15. Și au zis Manue câtră îngerul Domnului: „Rogu-te să te odihneaști rugăciunii mele și să-ț facem un ied din capre”.

16. Căruia i-au răspuns îngerul: „De mă silești, nu voi mânca pânila tale, iară de vrei a face ardere, dă-o Domnului”. Și nu știa Manue că îngerul Domnului iaste.

17. Și au zis câtră el: „Care-ți iaste numele, ca, de ți să va plini cuvântul, să te cinstim?” ||

402r 18. Căruia el i-au răspuns: *, „Căci cerci numele meu, care iaste minunat?”

*Face. 32, 29.

19. Și au adus Manue iedul din capre și gustările și le-au pus pre piatră, aducând Domnului carele face minuni; iară el și muiera lui priviia.

20. Și, suindu-se flacăra oltariului în ceriu, îngerul Domnului așijderea în flacăra s-au suit. Cărea văzând Manue și muiera lui, au căzut cu fața la pământ.

21. Și mai mult lor nu s-au arătat îngerul Domnului. Și îndată au înțales Manue că îngerul Domnului au fost.

22. Și au zis câtră muiera sa: „Cu moarte vom muri, că am văzut pre Dumnezeu”.

23. Căruia au răspuns muiera: „De ar vrea Domnul a ne ucide, n-ar fi priimit din mânila noastre gustările și arderea, nici ar fi arătat aceastea toate, nici ceale viitoare ne-ar fi spus”.

24. Și au născut fiiu și i-au chemat numele Samson. Și au crescut pruncul și l-au blagoslovit Domnul.

25. Și au început Duhul Domnului a fi cu el în tabăra lui Dan, între Saraa și Esthaol.

Cap 14

Samson îș ia muiare filisteană, la carea a o vedea mergând, au rupt un leu, într-a cui fălci după aceea aflând miiare, au luat de la el pildă; carea tovoarișilor puind-o, aceie tâlcuirea prin muie|rea lui Samson o au înțales.

402v

1. i s-au pogorât Samson în Thamnatha și, văzând acolo o muiare din featele filisteilor,

2. S-au suit și au vestit tătâni-său și mâni-sa, zicând: „Văzut-am o muiare în Thamnatha din featele filisteilor, carea, vă rog să mi-o luaț muiare”.

3. Căruia i-au zis tatăl și mumă-sa: „Au nu iaste muiare între featele fraților tăi și în tot norodul meu, că vrei a-ți lua muiare din filistei, carii sânt netăiaț împrejur?” Și au zis Samson câtră tată-său: „Aceasta mi-o ia, că au plăcut ochilor miei”.

4. Iară părinții lui nu știa că lucru de la Domnul ar fi și cearcă prilej împotriva filisteilor, că într-aceea vreamă filisteii stăpânea în Israil.

5. Și s-au pogorât Samson cu tată-său și cu mumă-sa în Thamnatha. Și venind la viile orașului, s-au arătat un puiu de leu răpitoriu și răgnind și l-au întâmpinat.

6. Și au căzut Duhul Domnului preste Samson și au rupt leul ca pre un ied, în dărăburi desfăcându-l, togma nimica având în mână; și aceasta tătâni-său și mâni-sa n-au vrut a le spune.

7. Și s-au pogorât și au grăit muierii carea plăcuse ochilor lui.

403r un || 8. Și, după câteva zile întorcându-se să o ia, s-au abătut să vază stârvul leului, și iată un || roiu de albine în gura leului era și faguri de miere.

9. Care luându-l în mâni, mânca în cale; și, venind la tatăl său și la mumă-sa, le-au dat o parte, carii și ei au mâncat, însă n-au vrut a le spune că din trupul leului luase mierea.

10. Și s-au pogorât tatăl lui la muiare și au făcut fiului său, Samson, ospăț, că așa să obicinuisse a face tinerii.

11. Și, văzându-l cetățeanii locului aceluia, i-au dat triizăci de tovaroși, să fie cu el.

12. Căroră le-au grăit Samson: „Pune-vă-voiu o întrebare, carea de mi-o veți deznoda până în șapte zile de ospățu, vă voi da triizăci de cămeși și atâtea îmbrăcăminte.

13. Iară de nu o veți putea deznoda, voi îm veț da mie treizăci de cămeș și aceluiaș număr îmbrăcăminte”. Carii i-au răspuns: „Pune întrebarea, să auzim”.

14. Și le-au zis: „Din cel ce mîncă au ieșit bucata, și din cel tare au ieșit dulceața”. Nici au putut în trei zile dezlega întrebarea.

15. Și, apropiindu-se zioa a șaptea, au zis către muierea lui Samson: „Cucemicește-te bărbatului tău și-l îndeamnă să-ț spuie ce face întrebarea; carea de nu vei vrea a face, te vom aprinde pre tine și casa tătâni-tău. Au doară pentru aceea ne-aț chemat la nuntă, să ne jefuiți?” |

16. Carea vărsa către Samson lacrimi și să jeluia, zicând: „Urātu-m-ai și nu mă iubești și pentru aceea întrebarea carea o ai pus fiilor norodului meu nu vrei a mi-o deascoperi”. Iară el au răspuns: „Tătâni-mieu și maicii meale n-am vrut a le spune; și ție ț-oi putea spune?” 403v

17. Deci în șapte zile de ospățu sta înaintea lui; și mai pre urmă, a șaptea zi mult supărându-l, i-au descoperit. Carea numaidecât o au spus cetățeanilor săi.

18. Și ei o au spus lui a șaptea zi, mai înainte de apusul soarelui: „Ce-i mai dulce decât mierea și mai tare decât leul?” Carele au zis către ei: „De n-ați fi arat cu giuninca mea, n-ați fi aflat întrebarea mea”.

19. Și au căzut preste el Duhul Domnului, și s-au pogorât la Ascalom și au bătut acolo treizăci de bărbați, a căroră luându-le hainele, le-au dat celora ce dezlegase întrebarea; și, mâniindu-să foarte, s-au suit în casa tătâni-său.

20. Iară muierea lui ș-au luat bărbat unul din priiatinii lui și din nuni.

Cap 15

Cu trei sute de vulpi și de făclii Samson holdele filisteilor le aprinde; și, rumpând funile cu care era legat, o mie de filistei cu falca asinului i-au ucis, dintr-a căruia măsea | ape sătiosului au curs. 404r

1. **L**ară după câtăva vreme, apropiindu-se zioa săcerișului de grău, venit-au Samson vrând a-și vedea muierea sa și i-au adus un ied din capre. Și, vrând după obiceiul a intra în cămara ei, l-au oprit tatăl ei, zicând:

2. „Gândit-am că o ai urât și pentru aceea o am dat prietinelui tău; ci are soră care-i mai tânără și mai frumoasă decât ea, fie ție în locul ei muiere”.

3. Căruia Samson i-au răspuns: „Dintr-această zi nu va fi vina în mine împotriva filisteilor că vă voi face reale”.

4. Și s-au dus și au prins trei sute de vulpi și coadele lor le-au împreunat la coade și au legat în mijloc făclii,

5. Carele cu foc aprinzându-le, le-au slobozât să alearge încoace și încolo, carele îndată au mers în holdele filisteilor, carele aprinzându-se și ceale adunate roduri, și carele încă în păiușe sta, au ars într-atâta cât și viile și maslinii i-au mistuit para focului.

6. Și au zis filisteii: „Cine au făcut acest lucru?” Căroră li s-au zis: „Samson, ginerele lui Thammathei; că i-au luat muiere și o au dat altuia, acestea au lucrat”. Și s-au suit | filisteii 404v și au aprins și muierea, și pre tatăl ei.

7. Căroră le-au zis Samson: „Macar ați făcut acestea, tot voi ceare încă din voi izbândă, și atunci mă voi odihni”.

8. Și i-au bătut cu rană mare foarte, așa cât buiguiț pulpa coapsei ș-au pus. Și, pogorându-se, au lăcuit în peștera pietrii Etam.

9. Și, suindu-se filisteii în pământul Iudei, au tăbărât în locul carele apoi s-au chemat Lehi, adecă Măseaoa, unde s-au vărsat oastea lor.

10. Și au zis către ei cei din neamul Iuda: „Căci v-ați suit împotriva noastră?” Cariu au răspuns: „Să legăm pre Samson am venit și să-i răsplătim ceale ce au lucrat asupra noastră”.

11. Și s-au pogorât trei mii de bărbați din Iuda la peștera pietrii Etam și au zis către Samson: „Nu știi că filisteii ne poruncesc, pentru ce ai vrut a face aceasta?” Căroră el le-au zis: „Precum mi-au făcut mie, așa le-am făcut lor”.

12. „Și a te lega – au zis – am venit și a te da în mânil filisteilor”. Căroră Samson: „Giurați – au zis – și-m făgăduiți că nu mă veți ucide”.

13. Zis-au: „Nu te vom ucide, ci legat te vom da”. Și l-au legat cu doao funii noao și l-au dus din piatra Etam.

14. Carele venind la locul Măsealii și filisteii strâgând venind înaintea lui, au căzut preste el Duhul Domnului; și precum să miș | tuiăște inul de fața focului, așa legăturile cu care era legat s-au desfăcut și s-au slobozit. 405r

15. Și, aflând mășao, adecă falca asinului, carea zăcea, luând-o, au ucis cu ea o mie de oameni.

16. Și au zis: „În măseaoa asinului, în falca mînzului asinelor, i-am șters și am ucis o mie de oameni”.

17. Și, deacă au plinit cântând aceste cuvinte, au aruncat măseoa din mână și au chemat numele locului acelaia Ramathlehi, ce să tâlcuiască „rădicarea Măsealii”.

18. Și, însătoșind foarte, au strâgat către Domnul și au zis: „Tu ai dat în mâna slujii tale această mare mântuire și biruință; iată, moriu de seate și voiu cădea în mânil netăiaților împrejur”.

19. Și au deșchis Domnul o măsea în falca asinului și au ieșit din ea ape, carele bând, și-au stâmpărat sufletul și puteare ș-au dobândit. Pentru aceea s-au chemat numele locului acelaia Izvorulu celui ce chiiamă din măsea, până într-această zi.

20. Și au judecat pre Israil în zilele filisteilor doaozăci de ani.

Cap 16

405v *Samson, văzându-l străjile, porțile cetății Gaza în munte le-au adus; iară de Dalila, carea de multe ori o înceluisse, cunoscându-i | pricina tării, tunzându-se să batjocorească și să orbească de la vrăjmași, pre carii mai pre urmă cu sineș i-au ucis, adecă trei mii de filistei.*

1. **S** i s-au dus în Gaza și au văzut acolo muiare curvă și au intrat la ea.

2. **C** areauzând Filisteii și vestindu-se la ei a fi intrat în cetate Samson, l-au încungiurat puind străji în poarta cetății; și acolo toată noaptea cu tăcere așteptând ca, făcându-se dimineață, ieșind să-l ucigă.

3. Și au dormit Samson până la miiazănoapte; și, de-acolo sculându-se, au apucat amândoaoușile porții cu ușorii săi și cu încuietoearea și, puindu-le pre umere, le-au purtat pre creăștetul muntelui care privească spre Hevron.

4. După acestea au iubit o muiare carea lăcuia în valea Sorec și să chema Dalila.

5. Și au venit la ea căpeteniile filisteilor și i-au zis: „Înșală-l și învață de la el în ce are atâta tărie și cum l-am putea birui și legat a-l năcăji. Carea de vei face, ț-om da fieștecare o mie și o sută de arginț”.

406r 6. Și au grăit Dalila către Samson: „Spune-mi, rogu-te, în ce iaste tăria ta cea mare și ce iaste cu carea, legându-te, să nu poți || rumpe”.

7. Căriia i-au răspuns Samson: „Cu șeapte funi de vine, nu uscate, ci încă jilave, de voiu fi legat, neputincios voiu fi, ca ceiaalăț oameni”.

8. Și au adus la ea vătavii filisteilor șapte funi, precum zisease, cu care l-au legat.

9. Pitulaț fiind leșuitorii și în cămară așteptând sfârșitul lucrului, și au strâgat către el: „Filisteii asupra ta, Samson!” Carele au rupt legăturile ca când ar rumpe cineva un fir din rămășița câlților tors când îl aprinde la foc; și nu s-au cunoscut în ce ar fi tăria lui.

10. Și au zis către el Dalila: „Iată, m-ai înceluit și înșelăciune ai grăit; încai acum spune-m cu ce trăbuie să te legi?”

11. Căria el i-au răspuns: „De voiu fi legat cu noao funi care niciodată au fost în lucru, neputincios voiu fi și celoraalăț oameni aseamine”.

12. Cu carele iarăș Dalila l-au legat și au strâgat: „Filisteii asupra ta, Samson!”, în cămară leșuitorii gătiți fiind! Carele așa au rupt legăturile ca firele pânzelor.

13. Și au zis Dalila iarăș câtră el: „Până când mă înșeli și nu drept îmi grăiești? Arată cu ce trebuie să te legi”. Căria i-au răspuns Samson: „Șapte perii capului meu cu ițe împletindu-se, și cuiul cu aceștia legat în pământ | înfingându-se, neputincios voi fi”. 406v

14. Carea făcând Dalila, au zis câtră el: „Filisteii asupra ta, Samson!” Carele sculându-se din somn, au tras cuiul cu peri și cu ițele.

15. Și au zis câtră el Dalila: „Cum zici că mă iubești, când sufletul tău nu-i cu mine? De trei ori mi-ai mințit și n-ai vrut să-m spui în ce iaste puterea ta cea mare”.

16. Și mult supărându-l și prin multe zile pururea lipindu-se, nedându-i loc de odihnă, s-au slăbit sufletul lui și până la moarte s-au obosit.

17. Atunci, deșchizând adevărul lucrului, au zis câtră ea: „Fier niciodată s-au suit pre capul meu, că nazareu, adecă sfințit lui Dumnezeu sânt din pântecele maicii mele; de să va rade capul meu, să va depărta de la mine tăria mea și voi slăbi și voi fi ca și ceiaalalți oameni”.

18. Și văzând ea că i-au mărturisit tot sufletul său, au trimis la căpeteniile filisteilor și le-au poruncit: „Suiți-vă încă o dată, că acum mi-au deșchis inima sa.” Carii s-au suit luând banii cari-i făgăduise.

19. Iară ea l-au făcut a dormi pe jenunchele || sale și în sânul său a-ț pleca capul său. 407r
Ți au chemat tunzătorul și i-au ras șapte peri lui. Și au început a-l împinge și a-l depărta de la sine, că îndată s-au dus de la el tăria.

20. Și au zis: „Filisteii asupra ta, Samson!” Carele din somn sculându-se, au zis în inima sa: „Ieși-voiu precum mainte am făcut și mă voi scutura”, neștiind că s-au depărtat de la el Domnul.

21. Carele apucându-l filisteii, îndată i-au scos ochii și l-au dus în Gaza legat cu lanțuri și, închizându-l în temniță, l-au făcut a măcina.

22. Și, iată, perii lui începuse a crește.

23. Și căpeteniile filisteilor s-au adunat întruna să jârtvuiască junghieri de laudă lui Dagon, dumnezeului său, și să se uspete, zicând: „Datu-ne-au dumnezeul nostru pre neprietinul nostru, Samson, în mânilor noastre”.

24. Carea și norodul văzând, lăuda pre dumnezeul său și aceleși zicea: „Datu-ne-au dumnezeul nostru pre protivnicul nostru în mânilor noastre, carele au șters pământul nostru și au ucis foarte mulți”.

25. Și, veselindu-se prin uspețe, după ce mâncase uspețele, au poruncit să cheme pre Samson și să joace înaintea lor. Și, aducându-să din temniță, să juca înaintea lor și l-au făcut a sta între doi stâlpi. |

26. Carele au zis copilului care-i îndrepta pașii: „Slobozi-mă, să ating stâlpii pre carii toată 407v
casa să razimă și să mă plec spre ei și să mă odihnesc câtuș de cât”.

27. Iară casa era plină de bărbați și de muieri și era acolo toate căpeteniile filisteilor, și din pod și din umbrariu ca la trei mii parte bărbătească și fâmeiască privind la Samson cum să joacă.

28. Iară el chemând pre Domnul, au zis: „Doamne Dumnezeu, adu-Ț aminte de mine și-m întoarce acum tăria cea dintăiu, Dumnezeu meu, ca să mă izbândesc de vrăjmașii miei, și pentru pierdere a doao luminări să iau o izbândă”.

29. Și, apucând amândoi stâlpii spre carii răzima casa, și altul din ei cu dreapta, și altul cu stânga ținând,

30. Au zis: „Moară sufletul meu cu filisteii!” Și, lovind tare stâlpii, au căzut casa preste toate căpeteniile și preste ceeaalaltă mulțime carea era acolo; și cu mult mai mulți au ucis murind decât mainte viu ucisease.

31. Și, pogorându-se frații lui și toată rudenia, i-a u luat trupul și l-au îngropat între Saraa și Esthaol, în mormântul tătă | ni-său, Manue; și au judecat pre Israil doaozăci de ani. 408r

Cap 17

Muma lui Mihe i-au vărsat idol din argintul ce-l ținea, căruie întâi pre fiul său, după aceea pre levitul vithleem iteanul i l-au rânduit preot.

1. ost-au într-aceea vreamă un om oarecare din muntele Efreem, pe nume Mihas,
2. Carele au zis mumei sale: „O mie și o sută de arginți care ți i-ai fost ales și despre care, auzând eu, te-ai fost jurat: «Iată, eu îi am și la mine sânt»”.
Căruia ea i-au răspuns: „Blagoslovitu-i fiul meu Domnului!”

3. Și i-au înturnat mumei sale, carea îi zisease: „Jârtvuit-am și am făgăduit acest argint Domnului, ca din mâna mea să-l priimească fiul meu și să facă cioplit și vărsat, și acum ți-l dau ție”.

4. Și i-au înturnat mumei sale, carea au luat doao sute de arginți și i-au dat argintariului să facă din ei cioplit și vărsat, care au fost în casa lui Micas.

408v 5. Carele și cășcioară într-însa lui Dumnezeu au deschilinit și au făcut efod și therafim, adecă haină preotească, și idoli; și au împlut mâna unuia din fiii săi și i s-au | făcut preot.

6. În zilele acelea nu era împărat în Israil, ci fieștecarele ce i să părea drept, aceasta făcea.

7. Și au fost alt tinăr din Vithleemul Iudii, din rudenia lui; și era acela levit și lăcuia acolo.

8. Și, ieșind din cetatea Vithleimului, au vrut a nimernici oriunde ș-ar fi găsat odihnă. Și, venind în muntele Efrem, călătorind și abătându-se puțântel în casa Mihei,

9. Au fost întrebat de la el, de unde venise. Care i-au răspuns: „Levit sânt din Vithleemul Iudii și merg să lăcuiesc unde voiu putea și de folos mie a fi voiu vedea”.

10. Și au zis Mihas: „Rămâi la mine și-m fii tată și preot. Și-ți voiu da pre tot anul câte zece arginți și haină îndoită și ceale spre hrană de lipse”.

11. Odihnitu-s-au și au rămas la om și i-au fost ca unul din fii.

12. Și i-au umplut Mihas mâna, și au avut copilul preot la sine,

13. „Acum știu – zicând – că m-au blagoslovit Dumnezeu, având preot din neamul leviticesc”.

Cap 18

409r *Trimițând mai-nainte iscoade, după aceea au urmat trei sute de bărbați din neamul lui Dan || cercându-și moștenire; și luându idolul Mihei cu preotul, prinzând cu puterea cetatea Lais, au lăcuit acolo.*

1. **I**n zilele acelea nu era împărat în Israil, și neamul lui Dan își cerca moștenirea, să lăcuiască într-însa, că până la acea zi între celeaalte neamuri soarte nu-ș luase.

2. Și au trimis fiii lui Dan din ruda și familia sa cinci bărbați tari din Saraa și Esthaol să iscodească pământul și cu de-adinsul să-l vază; și le-au zis: „Duceți-vă și socotiți pământul”. Carii mergând, ajungându la muntele Efrem și întrând în casa lui Mihas, s-au odihnit acolo.

3. Și, cunoscând graiul tinărului levitului și slujindu-se de sălașul lui, i-au zis: „Cine te-au adus aici? Ce lucruri aici? Pentru ce pricină ai vrut a veni aici?”

4. Care le-au răspuns: „Acestea și acestea mi-au dat Mihas și m-au togmit cu sâmbrie să-i fiu preot”.

5. Și l-au rugat să întreabe pre Domnul ca să poată ști de merg în cale norocită și lucrul avea-va fapta.

6. Care le-au răspuns: „Meargeți în pace, Domnul priveaște la calea voastră și la drumul la care meargeți”.

7. Și, ducându-să, cinci bărbați au venit la Lais și au văzut norodul lăcuind în ea fără toată frica, după obiceiul sidonilor, fără grije și așezat, nimene împotrivindu-să, de mari bogății, și departe de la Sidon, și de toți oamenii osăbit. |

409v 8. Și, întorcându-să la frații săi în Saraa și Esvaol și ce ar fi lucrat întrebându-să, le-au răspuns:

9. „Sculați-vă, să ne suim la ei, că am văzut pământul foarte găzdac și ugeros; să nu vă leneviți, să nu încetați să meargem și să-l stăpânim, nice o muncă va fi!

10. Întra-vom la cei fără grije, la pământ desfătat și ne va da Domnul locul în care nice o lipsă iaste de ceale ce să nasc în pământ”.

11. Și s-au dus din neamul lui Dan, adecă din Saraa și din Esthaol, șase sute de bărbați încinși cu arme de războiu.

12. Și, suindu-se, au rămas în Cariaathiarimul Iiudei, care loc, dintr-aceia vreme, taberilor lui Dan nume au luat, și iaste după dosul Cariathiarim.

13. De acolo au trecut în muntele Efrem; și, venind la casa lui Mihas,

14. Au zis cei cinci bărbați, carii mainte fusease trimiș să socotească pământul lui Lais, celoraalalți fraților săi: „Știți că în casele acestea iaste efod și therafim, și cioplit și vărsat? Vedeți ce vă place”.

15. Și, abătându-să puțântel, au intrat în casa tinărului levitului, care era în casa lui Mihas și i s-au închinat cu cuvinte păciuitoare.

16. Iară șase sute de bărbați, așea precum era armați, sta dinnaintea ușii,

17. Iară cei ce intrase în casa tinărului, cioplitul și efodul și therafim și vărsatul să | | sârguia 410r
a le lua, și preotul sta dinnaintea ușii, șease sute de bărbați tari nu departe așteptând.

18. Și au luat cei ce intrase cioplitul, efodul și idolii și vărsatul. Cărora le-au zis preotul: „Ce faceți?”

19. Căruia i-au răspuns: „Taci și pune deagetul peste gura ta și vino cu noi, să te avem tată și preot. Ce ți-i mai bine, să fii preot în casa unui om au într-un neam și într-o familie în Israil?”

20. Carea auzind, s-au odihnit cuvintelor lor și au luat efodul și idolii și cioplitul și au mers cu ei.

21. Carii mergând și înaintea sa a să duce rânduind pre cei mici și dobitoacele și tot ce era scump.

22. Și, fiind departe de casa lui Mihas, oamenii carii lăcuia în casele lui Mihas strigând au urmat după ei.

23. Și dinnapoi au început a strâga. Carii uitându-să îndărăpt, au zis câtră Mihas: „Ce vrei, căci strâgi?”

24. Care au răspuns: „Dumnezeii miei, carii mi-am făcut, i-ați luat, și preotul și toate care am, și ziceți: «Ce-ți iaste?»”

25. Zisu-i-au fiii lui Dan: „Ferește-te, să nu mai grăiești câtră noi, și să vie la tine bărbați cu inima întărâtați și însuși cu toată casa ta să piei”. |

26. Și așea, pre calea începută s-au dus. Și, văzând Mihas că-s mai tari decât sâne, s-au 410v
întors în casa sa.

27. Iară cei șase sute de bărbați au dus preotul și care mai sus am zis. Și au venit în Lais la norodul ce să odihnea fără grije și i-au lovit în ascuțitul sabiei, și cetatea aprinderii o au dat,

28. Nimene togma aducând ajutoriu, pentru că lăcuia departe de Sidom și cu nime din oameni avea împreunare sau neșătorie. Și era cetatea zidită în ținutul lui Rohov; carea iarăș zidind-o, au lăcuit într-însa,

29. Chemând numele cetății Dan, după numele tătâni-său, pre care îl născuse Israil, carea mai înainte să zicea Lais.

30. Și ș-au pus cioplit și pre Ionathan, fiiul lui Ghersa, fiiul lui Moisi, și fiii lui preoți în neamul lui Dan, până la zioa robii sale.

31. Și au rămas la ei idolul Mihei în toată vremea în carea au fost casa lui Dumnezeu în Silo; în zilele acealea nu era împărat în Israil.

Cap 19

Ducându-și levitul muierea de la casa părinților, aceiaș de la gavaoniteani, carii era din neamul Veniamin, cu groaznică râvna curviii stângându-să, bărbatul în doaosprăzeace părți tăindu-i trupul, la fieștecare neam câte o parte au trimis, spre izbândirea negrăitei tălării chemând | | pre celeaalalte neamuri. 411r

1. ost-au oarecare om levit, lăcuind în coastele muntelui Efrem, care ș-au luat muiare din Vithleemul Iiudei.

2. Carea l-au lăsat și s-au întors la casa tătâni-său, în Vithleaim, și au rămas la el patru luni.

3. Și au mers după ea bărbatul său, vrând a să împăca cu ea și a o mângăia, și a o aduce cu sine îndărăpt, având în soțietate un copil și doi asini. Carea l-au primit și l-au dus în casa tătăni-său. Carea auzind socru-său și pre el văzându-l, l-au întâmpinat veasel

4. Și au îmbrățșat omul. Și au rămas ginerele în casa socrului trei zile, mâncând cu el și bând prietineaste.

5. Iară a patra zi, de noapte sculându-se, au vrut a purceade, pre care l-au ținut socru-său și i-au zis: „Gustă întâiu puțin de pâne și întăreaște pântecele, și așa vei purceade”.

6. Și au șezut împreună și au mâncat și au beut; și au zis tatăl featei câtră jinere-său: „Rogu-te să rămâi astăzi aici și împreună să ne veselim”.

7. Iară el sculându-să, au început a vrea a merge. Și măcar că cu de-adinsul l-au ținut socru-său și l-au făcut a rămânea la sâne.

411v 8. Iară dimineață făcându-se, să gătea levitul de drum. Căruia socru-său, iarăși: „Rogu-te – au zis – | să iai puțină bucată și luând tărie până va creaste zioa, după aceea vei merge”. Și au mâncat împreună.

9. Și s-au sculat tinărul să meargă cu muierea sa și cu sluga. Căruia iarăș i-au grăit socru-său: „Socoteaște că zioa s-au plecat mai spre apus și să apropie de sară; rămâi la mine și astăzi și du zi veasel, și mâne vei purceade să mergi la casa ta”.

10. N-au vrut ginerele să să odihnească cuvintelor lui, ci îndată au mers și au venit spre Ievus, carea cu alt nume să chiiamă Ierusalim, ducând cu sine doi asini împovorați și țiitoarea.

11. Și era lângă Ievus, și zioa să schimba spre noapte. Și au zis sluga câtră stăpânu-său: „Vino, rogu-te, să ne abatem la cetatea ievuseilor și să rămânem într-însa”.

12. Căruia i-au răspuns stăpânul: „Nu voi intra în orașul neamului strein, care nu iaste din fiii lui Israil, ci voi treace până la Gavaa”.

13. Și, agiungând acolo, vom rămânea într-însa au în cetatea Rama”.

14. Și au trecut de Ievus și mergea pe calea începută; și li s-au apus soarele lângă Gavaoa, carea iaste în neamul lui Veniamin.

15. Și s-au abătut la ea, să rămâie acolo. În carea întrând, ședea în ulița cetății, și nime nu vrea a-i cuprinde cu sălaș.

412r 16. Și iată, li s-au arătat un om bătrân întorcându-să din câmp și de la lucrul său sara, care și || el era din muntele Efrem și nimearnic lăcuia în Gavaa. Iară oamenii ținutului aceluia era fiii lui Lemini.

17. Și, rădicându-ș ochii, au văzut bătrânul pre om șezând cu sarcinile sale în ulița cetății și au zis câtră el: „De unde vii și încătro mergi?”

18. Care i-au răspuns: „Purces-am din Vithleemul Iiudei și meargem la locul nostru, care iaste în coastele muntelui Efrem, de unde merseasem în Vithleem. Și acum meargem la casa lui Dumnezeu, și nime supt acoperișul său nu vrea a ne priimi.

19. Având pleave și fân spre hrana asinilor și pâne și vin spre slujba mea și a slujnicii tale și a slugii care cu mine iaste, de nemică nu ni-i lipsă, fără de sălaș”.

20. Căruia i-au răspuns bătrânul: „Pace cu tine să fie, eu voi da toate care sânt de lipsă, numai rogu-te, nu rămânea în ulița”.

21. Și l-au dus în casa sa și hrană asinilor au dat. Și, după ce ș-au spălat picioarele, i-au priimit la ospătu.

22. Uspătându-să ei, și după osteneala drumului cu bucată și cu beatură întărindu-și trupurile, au venit bărbății cetății aceia, fiii lui Velial (adecă „fără jug”), și, încungiurând casa bătrânului, au început a bate ușa, străgând câtră stăpânul casii și zicând: *,„Scoate
412v | bărbatul care au intrat în casa ta, să ne slujim rău cu el”.

23. Și au ieșit la ei bătrânul și au zis: „Nu, fraților, nu faceți răutatea aceasta, că au intrat omul în sălașul meu, și încetați de această norozie!

24. Am fată vergură și acest om are țiitoare, le voi scoate la voi să le smeriți și să vă umpleți pofta voastră. Numai rogu-vă, tâlhăria aceasta împotiva firii să nu faceți asupra omului”.

25. Nu vrea a să odihni cuvintelor lui. Carea văzând omul, au scos la ei țiitoare sa și li-o dat spre ocară; cu carea toată noaptea rău slujindu-să, o au slobozit dimineața.

26. Iară muierea, depărtându-să întunearecul, au venit la ușa casii unde rămânea domnul său și acolo au căzut.

27. Făcându-să dimineață, s-au sculat omul și au deșchis ușa, ca să-ș plinească începuta cale. Și iată, țiitoare lui zăcea înaintea ușii, cu mânil în prag întinse.

*Face. 19, 5.

28. Căruia el socotind-o că odihnește, grăia: „Scoală și să umblăm!” Cărea nimic răspunzând, înțelegând că era moartă, o au luat și o au pus pre asin și s-au întors la casa sa,

29. În carea întrând, au apucat sabia și trupul muierii cu oasele sale în doaosprăzeace || părți și dăraburi tăindu-l, le-au trimis la toate hotarele lui Israil.

413r

30. Cărea văzând, fieștecare strâga împreună: „Niceodată nu s-au făcut lucru acesta în Israil din zioa în care s-au suit părinții noștri din Eghipt până într-această vreme! Dați-vă sfatul și împreună socotiți ce trăbuie să facă”.

Cap 20

Pentru această neleguire oștind celeaalte neamuri împotriva lui Veniamin, o dată și a doao oară în războiu supuse, și a treia oară din porunca Domnului făcând războiu, neamul acela, afară de șase sute carii fusease în pustie, de tot l-au șters.

*Osee. 9, 9.

1. i au ieșit toți fiii lui Israil și așijderea adunându-să, ca un om, *de la Dan până la Versavie și pământul Galaad, la Domnul în Masfa.

2. Și toate unghiurile noroadelor și toate neamurile lui Israil în adunarea norodului Dumnezeu s-au împreunat, patru sute de mii pedestraș ostaș.

3. Nici s-au tănuit de fiii lui Veniamin aceasta, că s-au suit fiii lui Israil în Masfa. Și întrebat fiind levitul, bărbatul muierii ucise, cum s-au făcut această tâlhărie,

4. Răspuns-au: „Venit-am în Gavaa a lui Veniamin cu muieria mea și acolo m-am abătut.

5. Și iată, oamenii cetății aceie au încunjurat | noaptea casa în carea rămâneam, vrând a mă ucide, și muieria mea cu necrezută pornirea pofteai curviii badjocorind-o, mai pre urmă au murit.

413v

6. Cărea apucând-o, în dăraburi o am tăiat și am trimis părțile în toate hotarele moștenirii voastre, că niciodă năoară atâta neleguire și așa mare păcat s-au făcut în Israil.

7. De față sântef toți fiii lui Israil, socotiț ce trebuie să faceți”.

8. Și stând tot norodul ca cu un cuvânt a unui om, au răspuns: „Nu ne vom întoarce la sălașele noastre, nici în casa sa va întra cineva,

9. Ci aceasta împotriva lui Gavaa împreună să facem.

10. Zeace bărbați să să aleagă dintr-o sută, din toate neamurile lui Israil, și o sută dintr-o mie, și o mie din zeace mii, să poarte oastei bucate și să putem oști împotriva Gavaa Veniamin și a-i răsplăti, pentru neleguire, ce i să cuvine”.

11. Și s-au adunat tot Israilul la cetate ca un om, cu aceeaș minte și cu un sfat.

12. Și au trimis soli la tot neamul lui Veniamin, carii ar zice: „Căci atâta neleguire s-au aflat între voi?

13. Dați afară oamenii din Gavaa carii au făcut această răutate, să moară, și să se ia răutatea din Israil!” Carii n-au vrut a asculta porunca fraților săi, a fiilor lui Israil,

14. Ci din toate cetățile carele era de soartea || sa s-au adunat în Gavaa, să le aducă lor agiutorii și împotriva a tot norodul lui Israil să dimice.

414r

15. Și s-au aflat doaozăci și cinci de mii din Veniamin, carii purta armă, fără lăcutorii Gavaa,

16. Carii era șapte sute de bărbați tari, așa cu stânga ca cu dreapta oștind, și așa cu praștile la țântă aruncând pietrele, cât și părul din cap îl putea lovi și nicidecum într-altă parte zvărlitura pietrii s-ar duce.

17. Și din fiii lui Israil, fără fiii lui Veniamin, s-au aflat patru sute de mii, carii scotea sabia și gătiț de războiu.

18. Carii sculându-se, au venit în casa lui Dumnezeu, adecă în Silo, și au întrebat pre Dumnezeu și au zis: „Cine va fi în oastea noastră căpetenia războiului împotriva fiilor Veniamin?” Căroră le-au răspuns Domnul: „Iiuda fie povățuitorul vostru”.

19. Și îndată, fiii lui Israil sculându-să dimineață, au tăbărât lângă Gavaa.

20. Și de acolo purcegând la războiu împotriva lui Veniamin, au început a bate cetatea.

21. Și, ieșind fiii lui Veniamin din Gavaa, au ucis din fiii lui Israil într-acea zi mii de bărbaț doaozăci și doao.

22. Iarăș fiii lui Israil, și tărirei și numărului nădăjduindu-să, într-aceiaș loc în care mai nainte să certase, șireagul l-au rânduuit, |

23. Însă așa că întâiu s-au suit și au plâns înaintea Domnului până sara și l-au întrebat și au zis: „Trebuie să mai meargă a oști împotriva fiilor lui Veniamin, fraților miei, au nu?” Căroră El le-au răspuns: „Suiți-vă la ei și faceți războiu!”

414v

24. Și, mergând fiii lui Israil a doao zi împotriva fiilor Veniamin la războiu,
 25. Au rupt fiii lui Veniamin afară din porțile Gavaa și întâmpinându-i, cu atâta ucidere i-au struncinat, cât optsprăzece mii de bărbați ce scotea sabia i-au așternut.
 26. Pentru aceea toți fiii lui Israil au venit în casa lui Dumnezeu și, șezând, plângea înaintea Domnului și au postit într-aceia zi până sara și i-au adus arderi și păciuitoare jârtve.
 27. Și pentru starea sa l-au întrebat. Într-aceia vreme era acolo sicriul legii lui Dumnezeu.
 28. Și Finees, fiul lui Eliazar, fiului Aaron, mai-marele casii, și au întrebat pre Domnul și au zis: „Trebuie să mai ieșim la războiu împotriva fiilor Veniamin, fraților noștri, au să ne odihnim?” Căroră le-au zis Domnul: „Suiți-vă, că mâne îi voi da în mâinile voastre”.
 29. Și au pus fiii lui Israil leșuitori împregiurul cetății Gavaa.
 30. Și a triia oară, precum o dată și de altă dată, împotriva lui Veniamin au scos oastea. | |
 415r 31. Ci și fiii lui Veniamin îndrăzneți au rupt din cetate și, fugând protivnicii, mai departe i-au gonit, așa cât au rănit dintr-înșii ca și în zioa dintăi, și a doao și i-au ucis, întorcând dosul prin doao căi, a căroră una să ducea în Vethil, alta în Gavaa, și au așternut ca vro treizăci de mii.
 32. Că-i gândise a îngădui după obiceiău, carii cu de-adinsul făcându-să a fugi, au făcut sfat să-i tragă din cetate și, ca când ar fugi, la numitele mai sus cărări să-i ducă.
 33. Deci toți fiii lui Israil sculându-să din șederile sale, au întins șireagul în locul ce să chiiamă Vaalthamar; și leșuirile care era împregiurul cetății încet au început a să deascoperi
 34. Și despre partea apusului cetății a porceade; ci și pre alte zeace mii de bărbați din tot Israilul, lăcuitori cetății, spre certare îi chema. Și s-au îngreoiat războiul împotriva fiilor Veniamin și n-au înțales că din toate părțile li s-au apropiat perirea.
 35. Și i-au bătut Domnul înaintea fiilor Israil și au ucis dintr-înșii într-aceia zi doaozăci și cinci de mii și o sută de bărbați, toți ostași și scoțând sabia.
 415v 36. Iară fiii lui Veniamin văzându-să a fi mai din jos, au început a fugi. Carea văzând fiii | lui Israil, le-au dat loc a fugi, ca să vie la gătitelile leșuiri, care pusease lângă cetate.
 37. Carii de năpraznă sculându-se din pitulări și Veniamin celor ce-i bătea dându-le dosul, au intrat în cetate și o au lovit în ascuțitul sabiilor.
 38. Iară sămn dedeese fiii lui Israil celor ce-i pusease în leșuiri ca, după ce vor prinde cetatea, să aprinză foc, ca, suindu-să în sus fumul, prinsă a fi cetatea să o areate.
 39. Carea privind fiii lui Israil, în războiu fiind puși (că-i gândise fiii lui Veniamin a fugi, și mai cu de-adinsul îi gonea, tăind din oastea lor treizăci de mii),
 40. Și, văzând ca un stâlț fumul din cetate suindu-să, și Veniamin uitându-să îndărăpt, văzând a fi prinsă cetatea și flacăra spre înălțime suindu-să,
 41. Carii întâi să făcuse a fugi, întorcând fața, mai tare sta împotriva. Carea văzând fiii lui Veniamin, s-au întors în fugă.
 42. Și la calea pustii au început a merge și într-acolo gonindu-i protivnicii. Ci și cei ce aprinsease cetatea le-au alergat înainte.
 43. Și așa au fost, cât s-au tăiat de amândoao părțile de la vrăjmaș, nici era vro odihnă
 416r celor ce murea. Căzut-au și s-au a | șternut spre partea răsăritului de cetatea Gavaa.
 44. Și au fost carii într-același loc s-au ucis optsprăzece mii de bărbat, toți ostaș vârtoși.
 45. Carea văzând cei ce rămăsease din Veniamin, au fugit în pustie și mergea la piatra a căruia nume e Remmon. Și, în fuga aceea rătăcind și în multe părți cugetând, au ucis cinci mii de bărbat. Și mai încolo cugetând, i-au gonit și au ucis și alte doao mii.
 46. Și așa au fost, cât toți carii căzuse din Veniamin în multe locuri au fost doaozăci și cinci de mii ostași la războiu îndrăzneț.
 47. Și au rămas din tot neamul lui Veniamin, carii au putut scăpa și a fugi în pustie, șase sute de bărbat; și au șezut în piatra Remmon patru luni.
 48. Și, ieșind fiii lui Israil, toate rămășițele cetății, de la bărbați până la dobitoace, le-au lovit cu sabia, și toate cetățile și satele lui Veniamin îmbucătoarea flacăra le-au mistuit.

Cap 21

Să întemeiază neamul lui Veniamin din patru sute de fecioare în tăierea lăcuitorilor Iavisgalaad cruțate și din ceale răpitate fecioare de ceale ce ducea hori în Silo. |

- 416v 1. i au giurat fiii lui Israil în Masfa și au zis: „Nime din noi va da fiilor Veniamin din featele sale muieră”.
 2. Și au venit toți la casa lui Dumnezeu în Silo și, înaintea Lui șezând până sara, ș-au rădicat graiul și cu mare urlare au început a plânge, zicând:

3. „Pentru ce, Doamne, Dumnezeul lui Israil, s-au făcut această răutate în norodul Tău, ca să să ia astăzi un neam dintre noi?”

4. Și a doao zi dimineață sculându-să, au zidit oltariu și au adus acolo arderi și păciuitoare jârtve și au zis:

5. „Care nu s-au suit în oastea Domnului din toate neamurile lui Israil?” Că cu mare jurământ să strănsease, fiind în Masfa, că vor ucide pre cei ce ar rămănea.

6. Și, bănuindu-ș fiii lui Israil pentru fratele său Veniamin, au început a zice: „Luatu-s-au un neam din Israil;

7. De unde-și vor lua muieri? Că toți împreună ne-am jurat că nu le vom da featele noastre”.

8. Și pentru aceea au zis: „Cine iaste din toate neamurile lui Israil care nu s-au suit la Domnul în Masfa?” Și iată, s-au aflat lăcuitorii Iavisgalaad a nu fi fost într-acea oaste.

9. (Și într-aceea vreme fiind în Silo, nime din ei acolo s-au găsit).

10. Și au trimis zece mii de bărbați vârtoș | | și le-au poruncit: „Duceți-vă și bateți lăcuitorii Iavis-Galaad în ascuțitul sabiiei, și pruncii, și muierile lor. 417r

*Num. 31, 17, 18. 11. Și aceasta va fi carea trebuie să țineț: *toată partea bărbătească și muierile care au cunoscut bărbat ucideți, iară vergurile le țineți”.

12. Și s-au aflat din Iavisgalaad patru sute de vergure care n-au știut patul bărbatului și le-au adus la tabără în Silo, în pământul Hanaan.

13. Și au trimis soli la fiii lui Veniamin, carii era în piatra Remmon, și le-au poruncit să-i priimească în pace.

14. Și au venit fiii lui Veniamin într-aceaea vreme și li s-au dat muieri din featele Iavisgalaad; iară altele n-au aflat carele așijderea le-ar da.

15. Și tot Israilul foarte ș-au bănuit și s-au pocăit pentru uciderea unui neam din Israil.

16. Și au zis cei mai mari născuți: „Ce vom face celorlalți carii nu ș-au luat muieri? Toate fămeaile în Veniamin împreună au căzut.

17. Și cu mare grije și cu mare socoteală ni să cuvine a avea grije ca nu cumva un neam să să șteargă din Israil.

18. Că featele noastre lor nu le putem da, legați fiind cu jurământ și cu blăstăm, | cu care am zis: «Blăstămat e cine va da din featele sale muiare lui Veniamin!»”. 417v

19. Și au luat sfat și au zis: „Iată, praznicul Domnului tuturor iaste în Silo, carea iaste zidită despre miiiazănoapte cetății Vethil și spre partea călii despre răsărit, carea din Vethil să întinde la Sihima și spre amiazăzi orașului Levona”.

20. Și au poruncit fiilor lui Veniamin și le-au zis: „Duceți-vă și vă pitulați în vii.

21. Și când veți vedea featele din Silo după obiceiul ieșind a duce hori, ieșiți degrabă din vii și răpiți dintr-inseale fiștecarele câte o muiare și meargeți în pământul lui Veniamin.

22. Și când vor veni părinții lor și frații și vor înceape a cerca împotriva voastră și a probozii, le vom zice: «Fie-vă milă de ei, că nu le-au răpit după legea ostașilor sau a biruitorilor, ci rugându-vă să le ia, nu le-aț dat, și de partea voastră s-au păcătuit”.

23. Și au făcut fiii lui Veniamin precum li să poruncise; și după numărul său ș-au răpit, din ceale ce ducea hori, fiștecarii muieri și s-au dus la moșia sa, zidind cetăți și lăcuind în eale.

24. Și fiii lui Israil s-au întors prin neamuri și familii la corturile sale. În zilele acelea nu era | | împărat în Israil, ci fiștecare ce i să părea drept, aceeaa făcea. 418r

